

ПОЛИТИКИН ЗАБНАВНИК

1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
929
17. X 1969.

ИЗЛАЗИ ПЕТАК

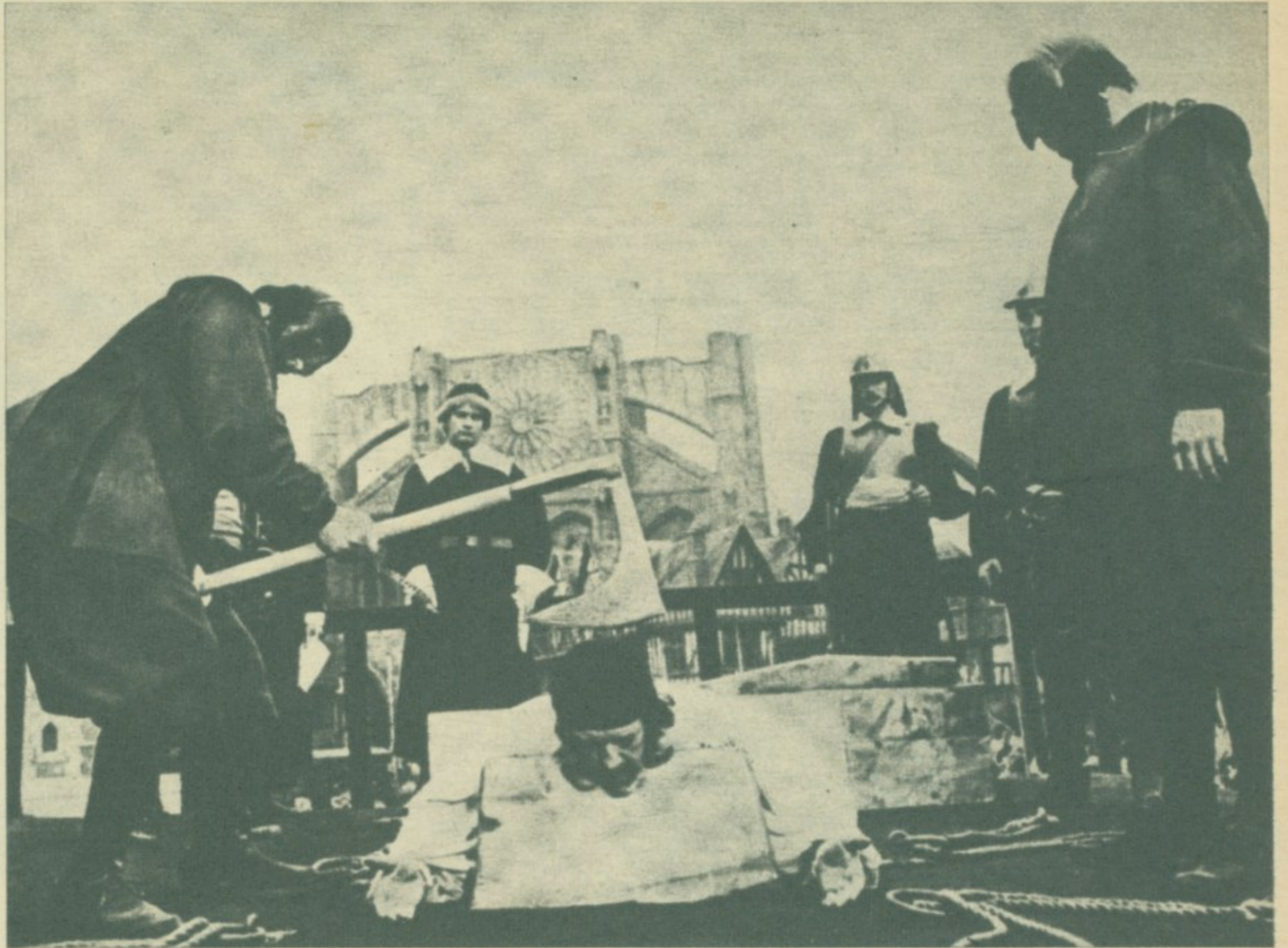

25

А. Крунич

ТИКВА — РЕКОРДЕРКА. — Француз Клебер Брилен има необичан хоби: одгаја циновске тикве. Досад је за своје успехе Клебер однео неколико међународних награда. Ове године Брилен је потукао све своје досадашње рекорде: одгајио је једну тикву тешку четрдесет и две по двадесет килограма.

АЛЕК ГИНИС НА ГУБИЛИШТУ. — У филму који се снима о Оливеру Кромвелу, енглеском државнику, војсковођи и најважнијој личности енглеске грађанске револуције, познати глумац Алек Гинис игра улогу пораженог краља Чарлса I. Високи суд осудио је краља као тиранина и народног непријатеља на смрт и 1649. године извео га на губилиште. Сцена погубљења приказана је на филму верно историјским документима: када се џелатова секира спустила, окупљеном народу приказана је одрубљена глава „краља“ Алека Гиниса — од воска.

Веровати или не!

УМАҚАО ИЗ ЧЕЈУСТИ АЈКУЛЕ

ЛОВЦА НА БИСЕРЕ ТРИКЛА НАПАЛА ЈЕ У ТОРЕЗОВОМ МОРЕУЗУ (АУСТРАЛИЈА) ЈЕДНА АЈКУЛА И ЗАРИЛА МУ ЗУБЕ У ВРАТ. АЛИ, КАДА ЈЕ АЈКУЛА ШИРЕ ОТВОРИЛА УСТА ДА БИ МУ ЧЕЈУСТИМА ОБУХВАТИЛА ГЛАВУ, ТРИКА ЈЕ УСПЕО ДА СЕ ИШЧУПА И ОТГЛИВА ДО ОБАЛЕ. У БОЛНИЦИ ЈЕ ПРОВЕО МЕСЕЦ ДАНА А ЗАТИМ СЕ ОПЕТ ВРАТИО СТАРОМ ЗАНАТУ.

ЈЕДНО ПИСМО
ИСПОРУЧЕНО ЈЕ АДРЕСАТУ У ИМАНГУ, У УНУТРАШЊОСТИ КИНЕ, МАДА ЈЕ НА КОВЕРТИ СТАЈАЛО САМО: МАГАДЛЕНА РОД, КИНА.

КРАБИНЕ РУПЕ
НАЗИВ ЈЕ ЗА ЈЕЗЕРЦА КОЈА СЕ ОБРАЗУЈУ У СУВИМ ПРЕДЕЛИМА СРЕДИШЊЕ АУСТРАЛИЈЕ ЈЕР ОБЛИКОМ ПОАСЕЂАЈУ НА МОРСКЕ КРАБЕ.

ТВРЂАВА ЦЕФЕРСОН
ПОДИГНУТА 1846. ГОДИНЕ У ФЛОРИДИ САГРАЂЕНА ЈЕ ОД 40.000.000 ЦИГАЛА. САМО ПРЕВОЗ ЗА СВАКУ ЦИГЛУ КОШТАО ЈЕ 1 ДОЛАР (1250 СТАРИХ ДИНАРА).

ИЗ ЦРВЕНОГ МОРА
МОЖЕ ДА ИЗДУБИ ОКРУГЛУ РУПУ У СТЕНИ, БЕТОНУ, ПА ЧАК И У ЧЕЛИЧНОМ СТУБУ!

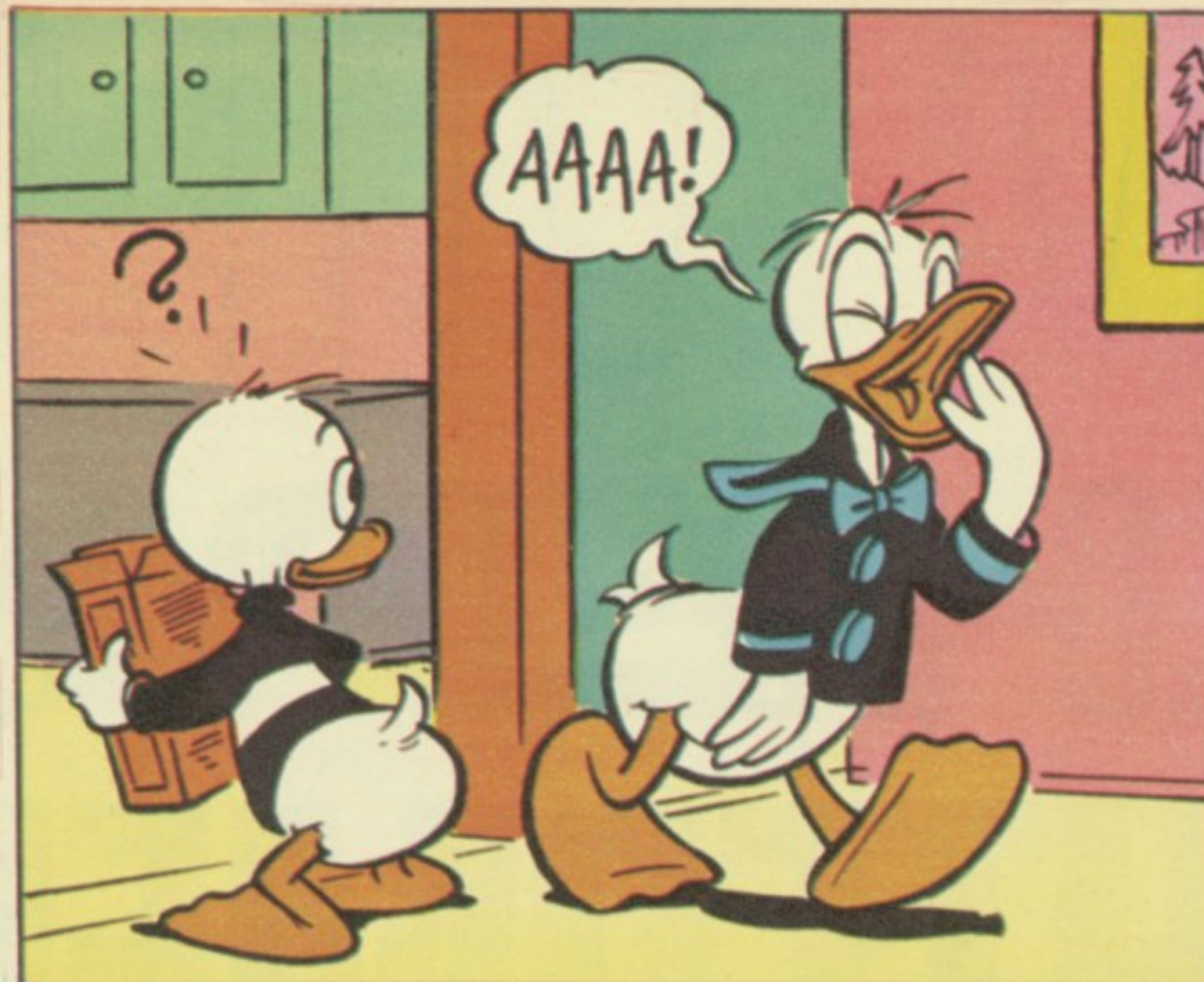

БРИЖНИ ОТАЦ

ЗЕБ РУДОЛФ, ТАСТ ЦЕМСА ГАРФИЛАДА, ЧУВШИ ДА МУ ЈЕ ЗЕТ ИЗАБРАН ЗА ПРЕДСЕДНИКА СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА, ЗАБРИНУТО ЈЕ РЕКАО: НАДАМ СЕ ДА ТО НЕЋЕ УГРОЗИТИ БРАК МОЈЕ КВЕРКЕ!

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

БИО САМ ДВОЈНИК ГЕНЕРАЛА МОНТГОМЕРИЈА

Прави генерал Монтомери

Једног јутра, крајем пролећа 1944. године, зазвонио је телефон у мојој канцеларији. „Поручник Џемс?“ упитао је пријатан мушки глас. „Говори пуковник Нивен из Војног одеља за кинематографију.“ Препознао сам глас Дејвида Нивена, чувеног енглеског филмског глумца.

— Да ли бисте хтели да учествујете у једном војном филму?

— Разуме се, пуковниче, — одговорих.

Лагано спустих слушалицу. Био сам глумац пуних 25 година и када се заратило, понудио сам своје услуге Одељењу за кинематографију али су ме распоредили у војну администрацију.

Отпутовао сам у Лондон одлично расположен. Нивен ме је срдечно примио:

— Бојим се да ћу вас непријатно изненадити. У ствари, ви нећете имати филмску улогу. Изабрани сте за „двојника“ генерала Монтомерија!

НИКОМЕ НИ РЕЧИ!

Знао сам да личим на Монтија. Пријатељи су ми то често говорили а једном се моја фотографија појавила у лондонским новинама „Нјус кроникл“, с потписом: „Варате се, он се зове Клифтон Џемс.“

Затим су ми објаснили читав план:

— Наше трупе искрцаће се ускоро у Француској. Припреме за искрцавање није било могуће сакрити од Немца. Они се свакако досећају и на ком месту ће се напад одиграти. Али, не знају датум искрцавања а боје се и да их не изненадимо на неком другом фронту. Због тога је направљен план да се Немци преваре, а одо-

брио га је сам генерал Ајзенхауер. Треба уредити да Немци скупе доказе како је Монтомери — вероватни заповедник енглеских инвазионих трупа — напустио Енглеску и отишао у неки други крај света. А тај Монтомери бићете ви! О овоме не смете никоме на свету да кажете ни речи.

То сам знао и сам. После овога разговора ухватио ме је панични страх. Пред вишим официрима осећао сам се као ђачић, а сада је требало да postanем врховни командант!

Следећих дана проучио сам Монтомеријеве фото-

ПРОУЧИО САМ МОНТИЈЕВЕ ФОТОГРАФИЈЕ, НАВИКЕ, ПОКРЕТЕ. САМО ДВА АЋУТАНТА ЗНАЛА СУ ИСТИНУ О МОЈОЈ МИСИЈИ

се избегле сумње и питања, постављен сам као наредник Обавештајне службе. Само 2 генералова ађутанта знала

ју чувену црну берету и кожну виндјакну. Приметих да поздравља на сасвим необичан начин: кад принесе руку глави 2 пута махне тако да се војнички поздрав одједном претвори у лак знак пријатељства. Монти је увек одговарао на сваки поздрав.

На обали мора присуствовао сам генералној проби искрцавања у Француској. На пучини, докле год је допирао поглед, мноштво лађа, крстарица, торпиљера. Из утроба огромних јединица за искрцавање излазили су тенкови, топови, блиндирана кола. Небо се није видело од авиона, док је пешадија искакала на обалу из десантних чамаца.

Тих дана научио сам много о генералу Монтомерију. Пратио сам га и све латио. Монти је био велики противник дувана и алкохола. Волео је физички напор, јео је све. За време обода обично је ћаскао о животињама, птицама, цвећу и шаљиво се са својим официрима. Никада га нисам чуо да за столом говори о рату.

Генерал је корачао брзо, одлучно, држећи руке на леђима. Када је размишљао о нечем озбиљном, имао је обичај да се штипа за образ. Био сам сигуран да ћу успети, верно да подражавам његов глас, покрете, ход.

Најзад су ме одвели на приватан разговор код генерала. Био је старији од мене али је сличност била невероватна. Као да сам себе угледао у огледалу! Овај су-

срет вратио ми је храброст. Сам Монти уверио ме је да ће све бити у реду и ја сам се смирио.

КАКО СИ, РАСТИ?

После неколико дана потражио ме је пуковник Лестер:

— Џемс, време је — рекао ми је. — Сутра увече у 18 ч. и 30 минута постаћете генерал Монтомери. Одвешћемо вас аутомобилом на аеродром и у присуству неколико десетина људи одлетећете генераловим авионом за Гибралтар. Дуж афричке обале пронели смо вест да стиже генерал Монтомери да би, тобоже, организовао англо-америчке трупе за инвазију јужне Француске. Да бисте ову вест потврдили, обићи ћете читав Блиски исток. Сваки ваш корак будно ће пратити Хитлерови шпијуни.

Пред сам полазак Лестер ми је дао неколико марамица с Монтијевим иницијалима:

— Испустите по неку времена на време. У овој игри важне су и ситнице.

На аеродрому је била прилична гужва, а око мог авиона неколико официра који су добро познавали Монтомерија. Срце ми је тукло као лудо и једва сам успевао да се смешим. У пратњи бригадира Хејвуда лагано сам обишао почасну чету. Затим сам пришао авиону и упитао пилота: — Ка-

ДОК СУ ЧЕРЧИЛ И МОНТГОМЕРИ СПРЕМАЛИ ИНВАЗИЈУ, ЈА САМ ПУТОВАО ПО СРЕДОЗЕМЉУ И ЗАВАРОВАО НЕПРИЈАТЕЉЕ.

графије у новинама и разне документарне филмове у којима се он појављивао. Пуковник Лестер и два официра учили су ме многим ситницама које су биле саставни део Монтијеве личности. Затим су ме доделили личној пратњи генерала Монтомерија, како бих изблиза проучио његове навике, покрете, изразе лица. Да би

су праву истину о мојој мисији.

ПРИМИО МЕ ЈЕ МОНТИ

Првога јутра пошто сам дошао на нову дужност сместили су ме у цип који је пратио Монтомеријев ролс ројс. Генерал је носио сво-

ГЛАСНО САМ ГОВОРИО О РАТНОМ КАБИНЕТУ И ПЛАНУ 303 ТАКО ДА СУ ШПИЈУНИ МОГЛИ ДА ЧУЈУ СВАКУ РЕЧ.

ко је. Сли? Да ли ћемо има-
ти лепо време?

Сутрадан, на Гибралтару,
дочекала нас је огромна ма-
са света. Међу њима нала-
зио се и приличан број не-
пријатељских шпијуна. Ја
сам се смешио и смешио и
поздрављао као Монти. У
владиној палати дочекао нас
је сер Ралф Иствуд, гувер-
нер Гибралтара и Монтго-
меријев стари пријатељ.

— Здраво, Монти, драго
ми је што те видим, — ре-
као ми је срдачно.

— Како си, Расти? упитах
га ја Монтијевим гласом. За
овај сусрет нарочито су ме
припремили. — Дивно изгле-
даш. — и узех га пријатељ-
ски под руку.

ОТКРИТИ ПЛАН 303!

Чим смо се нашли у сер
Ралфовом кабинету, он пр-
ште у смех:

— Па ви сте исти Монти!
У једном тренутку сам по-
веровао да је план одбачен
и да је дошао прави стари
Монтгомери.

После краћег одмора ађу-
тант ми је објаснио следећи
зadataк:

— Кроз 12 минута ви и ја
прошетаћемо по врту. Два
позната шпанска финанси-
јера, наши познаници, сва-
како не пријатељи, доћи ће
да погледају неке старе ма-
роканске ћилимове. С њима
ћемо се као случајно сре-
сти.

Сунце је блистало док смо

шетали по башти и разгова-
рали о цвећу. Чим смо чули
да се гвоздена капија отва-
ра, почели смо да се прибли-
жавамо улазу. Павећи се
да не примећујем дошља-
ке, гласно сам говорио ађу-
танту о Ратном кабинету и
Плану 303. Били смо толико
близу да ми је гувернер ла-
ко дотакао мишицу, као
скрећући ми пажњу на по-
сетиоце. Тада се ја „тргох“
и прекидох реченицу у сре-
дини. Један од Шпанаца ни-
је скидао очију с мене, док
је други разговарао са сер
Ралфом. Када сам оценио
да су ме довољно гледали и
слушали, опростих се и по-
пех у своју собу. Све се од-
играло веома брзо али је
изменило живот ових шпи-
јуна као и животе хиљаде
наших бораца.

Касније сам сазнао да су
ова двојица били Хитлеро-
ви агенти који су завршили
специјалну школу при Гес-
тапоу. Њихов задатак био
је да прате сваки Монтијев
корак и због тога су се и
убацили у шпанско високо
друштво као финансијери.
Два часа после овог сусрета
Хитлерови представници у
Мадриду били су обавеште-
ни да је генерал Монтгоме-
ри стигао на Гибралтар и
да наставља за Африку. Од-
мах затим Берлин је при-
мио хитну вест: „Открити
по сваку цену природу Пла-
на 303. Најхитније.“ Нема-
чка контрашпијунажа поче-
ла је да ради пуном паром.

Одлазак са Гибралтара ли-
чио је на долазак. После це-

ремоније узео сам сер Рал-
фа под руку и пошао с њим
горе-доле испред хангара
где је радио један шпијун
Гестапоа, Норвежанин по на-
родности.

— ... а што се тиче одбра-
не луке, Расти, — верглао
сам ја на сав глас — обаве-
стио сам министра да је Ц4
потпуно сигуран. Али, же-
лим да сва поморска питања
буду брзо решена тако да
могу одмах да пошаљем ок-
лопне јединице.

ЛУДА ТРКА

Следећа етапа пута био је
Алжир, где се већ увелико
причало да стиже Монти.
На аеродрому су ме доче-
кали официри генерала Вил-
сона и све се одвијало по
устаљеном протоколу. У бли-
зини се тискала гомила љу-
ди а међу њима и 2 Итали-
јана који су се представља-
ли као пријатељи савезника
а у ствари су били агенти
Гестапоа и њихов претпо-
стављени, неки тајанствени
француски мајор. Мајор је
горео од жеље да упозна
Монтија и ми смо учинили
све да му се жеља испуни.

Читавог живота памтићу
пут од аеродрома до центра
града. Амерички официр ко-
ји ме је пратио одмах ми је
скренуо пажњу да постоји
опасност од атентата. Због
тога су наши аутомобили ју-
рили као ракете док су си-
рене стражично завијале. О-
дахнуо сам тек кад су се с
мном затворила врата беле

палате Команде генерала
Вилсона.

Више од свега бојао сам
се блиских сусрета с висо-
ким официрима који би мо-
гли да ми поставе питања
из војне технике и страте-
гије, што ми је, као обич-
ном војнику, било сасвим
непознато. Али, и то је би-
ло срећено: увек сам руча-
вао сам, а официре сам при-
мао само званично. Зауз-
врат, стално су ме водили
на места где сам сретао не-
пријатељске шпијуне.

КРОЗ СПО- РЕДНА ВРАТА

Пролазили су дани и ја
сам одједном приметио ка-
ко сам **постав** генерал Монт-
гомери. Више нисам глумио.
Био сам Монтгомери. Чак и
када сам био сам. Једном,
на неком аеродрому, Хејвуд
ме је упитао:

— Како ваши нерви?

— Нерви? Не говоримо
глупости, Хејвуде! — одв-
рати ја суво истим Монтгоме-
ријевим тоном.

— Извините, генерале, —
одговори он веома озбиљно.

Мој задатак ближио се
крају. Остало је још свега
неколико дана до искрцава-
ња у Нормандији, на северо-
западу Француске. Одвезао
сам се до Команде генерала
Вилсона, обукао своју ста-
ру униформу и неприметно
изишао кроз споредна вра-
та. Сада је моја сличност с
Монтијем могла да постане

опасна и требало је непри-
метно да нестанем. Сутра-
дан укрцао сам се на авион
за Каиро, једини већи град
у близини, и тамо остао све
док инвазија није била завр-
шена.

Тек много касније сазнао
сам колико је опасна била
моја мисија. Чим је у Бер-
лин стигла вест да се Монт-
гомери спрема на Блиски и-
сток, немачка команда одлу-
чила је да се авион обори за
време пута. Ако би тај по-
кушај пропао, наређење је
гласило да се генерал убије
на Гибралтару или у Афри-
ци.

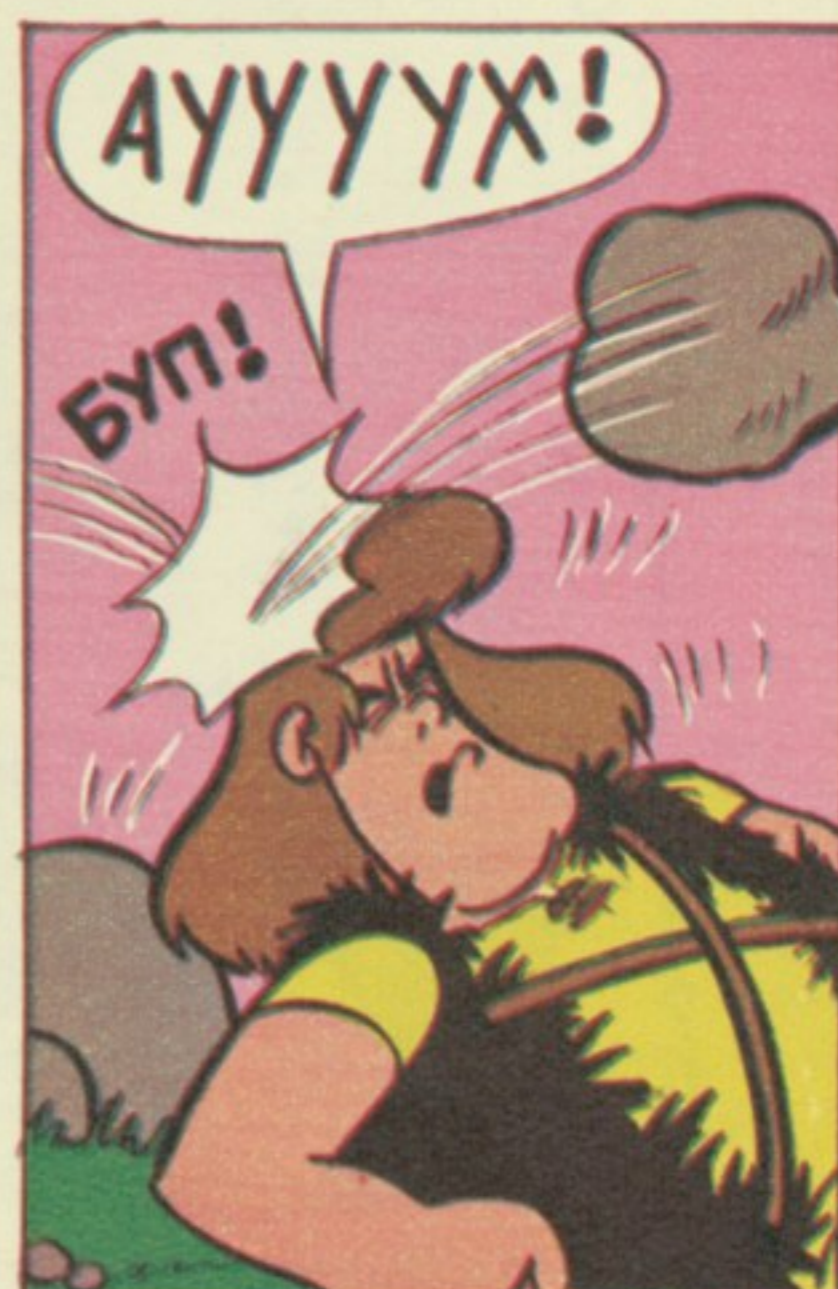
У последњем тренутку
Немци су одлучили да про-
вере Монтијев идентитет и
када су поверовали да сам
ја он, Хитлер је променио
наређење и захтевао да гене-
рала прате како би се от-
крило место инвазије.

То ми је спасло живот
Клифтон Цемс

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

БИТКА У ЦРНОЈ ШУМИ

ДА ЛИ ЋЕ СЕ ДИКАН ОЖЕНИТИ ВЕСНОМ?

ЧИТАОЦИ ПРЕДЛАЖУ РАЗНЕ ДОЖИВЉАЈЕ СА ЈУНАКОМ НАШЕГ СТРИПА

— Шта мислите о Дикану? — запитали смо неколико наших читалаца.

Зоран Димитријевић, ученик VIII разреда Основне школе „Пролетерских бригада“ из Београда:

— Дикан је страхан. Он је најјачи, најхрабрији и најбољи на свету. Баш сам замишљао да су тако изгледали стари Словени.

Највише ми се свиђа код Дикана што он никада није хтео неке да подвали, некога да превари, већ су то други њему хтели да учине. Али никада у томе нису успевали, зато што је Дикан прави јунак. Можда би га неко и насамарио, али ту је увек стриц Вукоје, који је страшно лукав и увек каже Дикану шта треба да ради. Иначе, у целом стрипу ми се највише свиђало кад су овог чилца везали за долап и протеривали га кроз

воду да тако броји секунде за време такмичења.

Очекујем да ће Дикан остати непобедив. Волео бих да се на неком витешком турниру такмичи с Робин Худом, или са Ричардом Лавовим Срцем. И да их све победи.

Момчило Роксић, ученик VI Основне школе „Јован

Јовановић-Змај“, из Панчева:

— Обожавам Дикана јер се најбоље бије од свих које познајем. Ја сам у мом крају Дикан за све клинце.

Само ми недостаје буздован, али направићу и њега. Дикан ће све да покока. Узеће буздован у десницу и „дангере“ по глави. Волео бих да победи неког страшног дина.

Драгана Митровић, студент II године Правног факултета, из Београда:

— Имам момка који је Диканова слика и прилика. Он се зове другачије, али зваћу га Дикан.

— Дикан ми је некако много наиван. Добро, ту је стриц Вукоје, али би Дикан можда у идућим бројевима могао да мало очврсне.

Драгица Божичевић, ученица I разреда гимназије, из Београда (на слици горе као матичар):

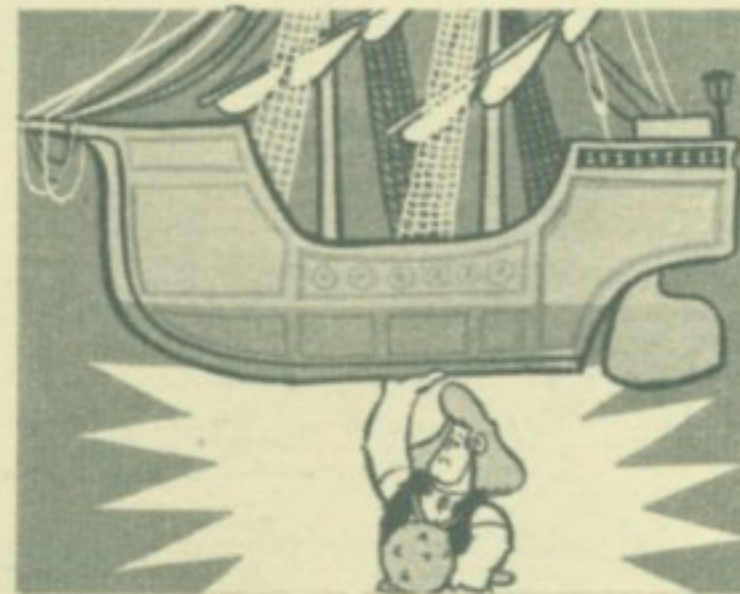
— Дикан је лепо грађен и лепа му је фризура. Свиђа ми се што је Дикан наиван а ипак непобедив. То се много свиђа свим девојкама. Видите како је нежан према Весни, оној плавокој робињи.

Убеђена сам да ће се Дикан на крају оженити лепом Весном. То је моја велика жеља, јер он је леп и згодан момак, а она је баш лепа девојка.

Милош Станковић, ученик VII Основне школе „Јован Јовановић-Змај“, из Панчева:

— У почетку ми се Дикан није много свиђао. Али сада ми се све више и више допада. И стриц Вукоје, и уопште стари Словени. Дикан мора да направи један страшно велики подвиг. Нешто о чему ће сви да причају.

Миљивоје Витомиров, ученик IV разреда Основне школе „Пролетерских бригада“, из Београда:

— Једва чекам петак, „Забавник“ и Дикана. Дикана прочитам још код продавнице новина, чим купим „Забавник“. Волео бих да имам

таквог друга, или још боље да ми је Дикан старији брат. У ствари, страшно ми је жао што се све то што Дикан доживљава не одиграва данас.

Матија Јакшић, пензионер из Београда:

— Дикан је права словенска душа, то ми се допада. Читам га редовно свом унуку Браниславу. Надам се да ће Дикан излазити бар још 10 година.

У ИДУЋЕМ БРОЈУ НОВЕ АВАНТУРЕ: ДИКАН У СИНГИДУНУМУ!

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ИДУЋЕ НЕДЕЉЕ: ФЛАШ СТУПА НА СЦЕНУ!

ВЕЗИЦЕ!

ИЗВЕЗИТЕ МАРАМИЦУ ЗА НАГРАДНИ КОНКУРС!

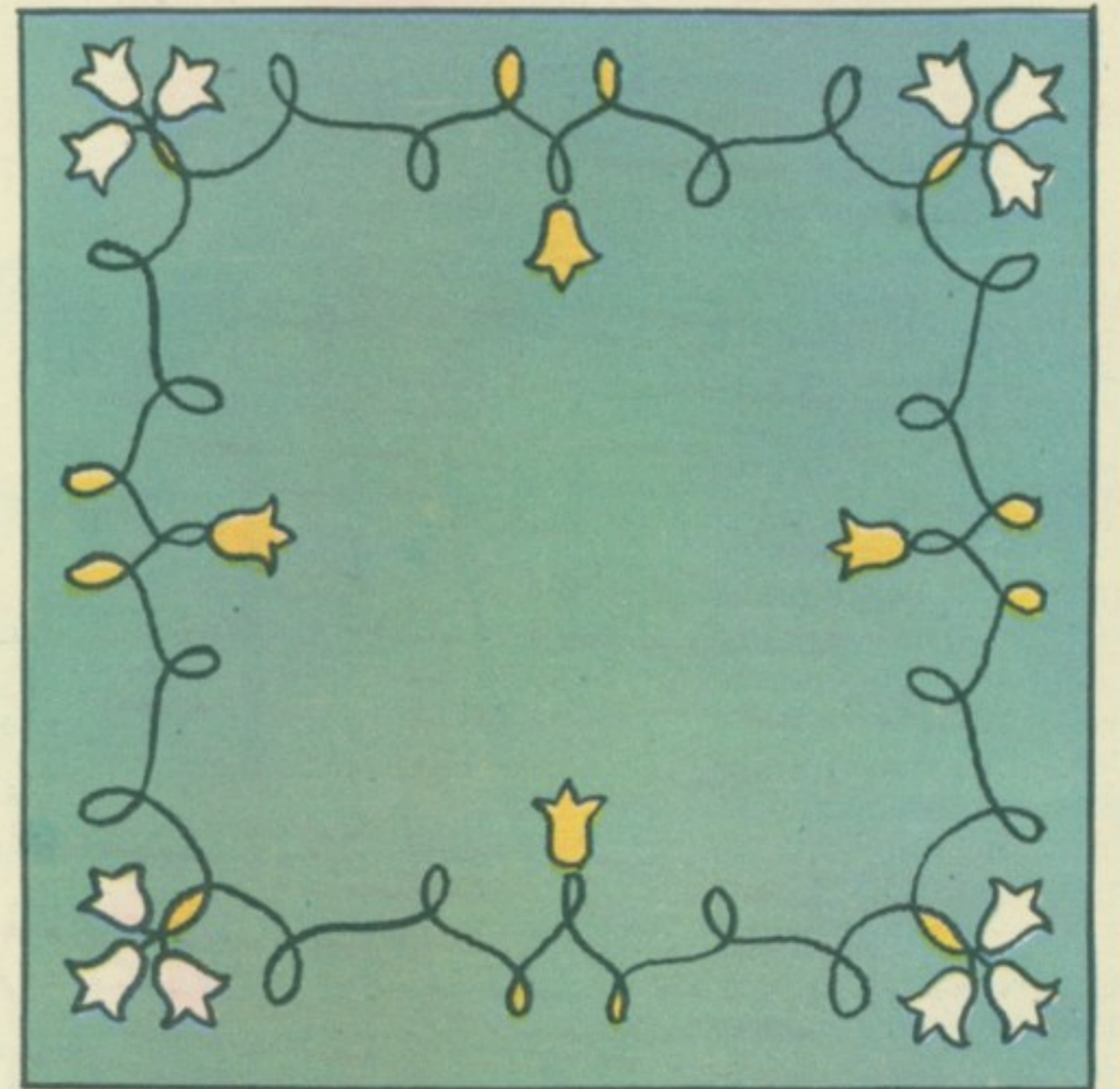
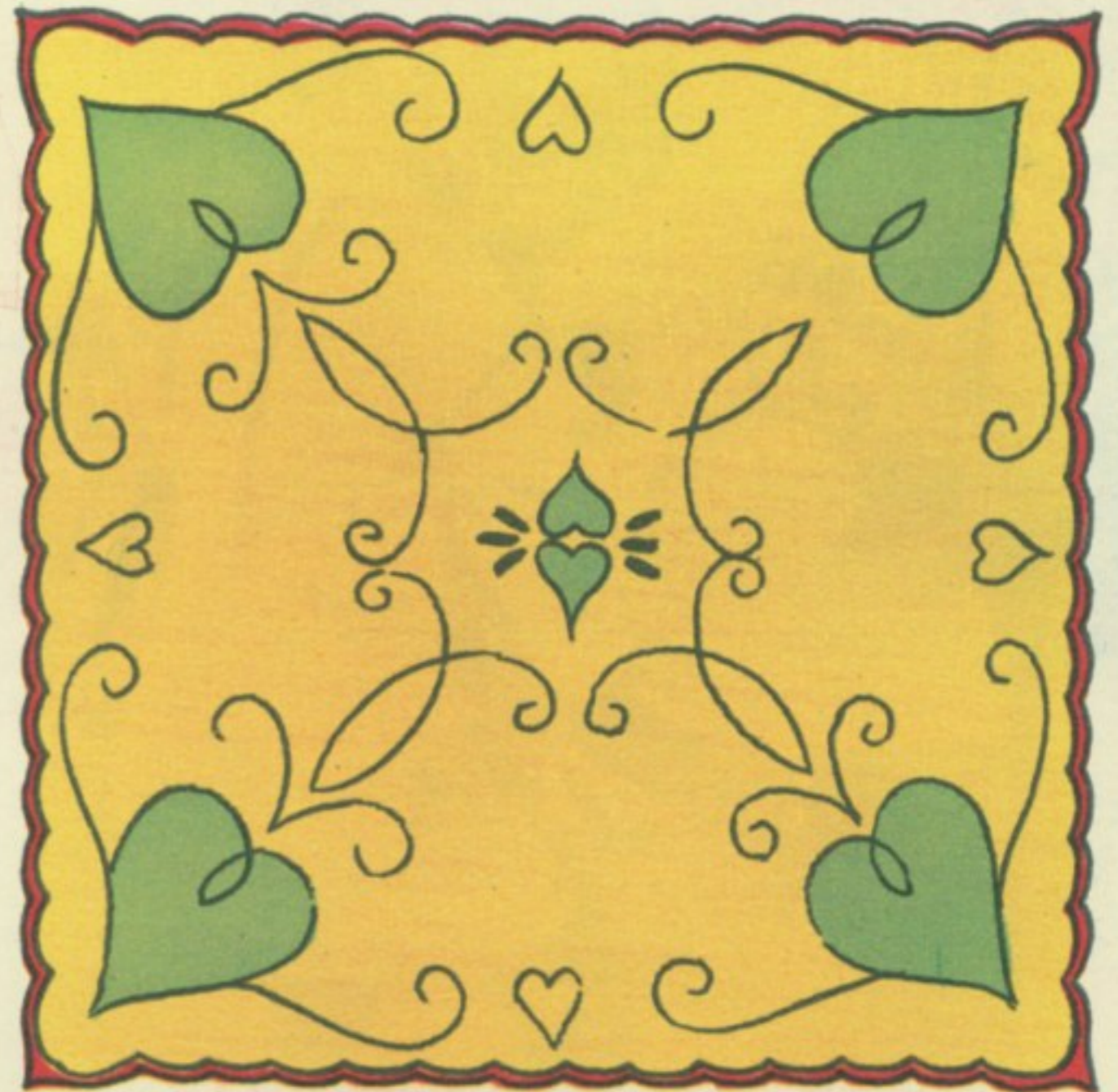
ПОКЛОН ВОЈНИКУ

1 Узмите марамицу (белу или у боји) и извезите је што лепше умете. Измислите сами шта ћете вези: украсе, људе, цвеће, градове, животиње или све то измешано.

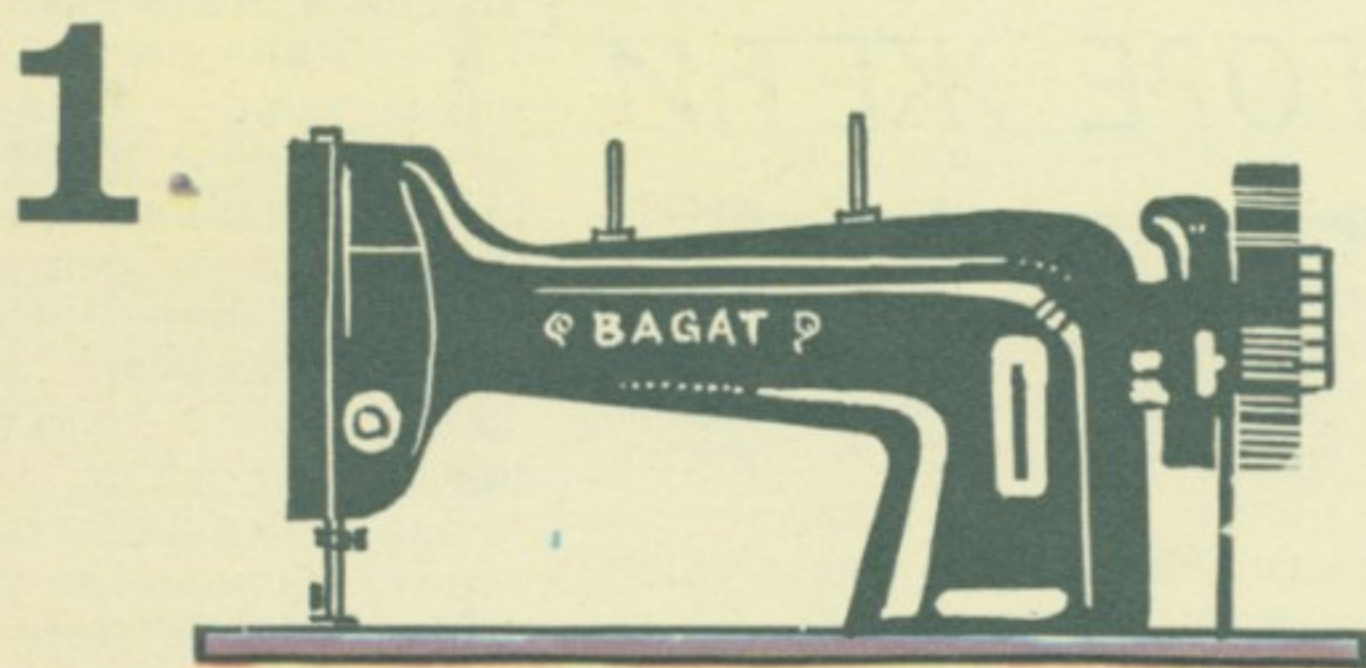
2 Испеглајте марамицу кад је извезете, ставите у коверат и пошаљите ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, Београд, Македонска 29. Времена за везење имате довољно, више од 2 недеље. Марамица треба да стигне у Забавник до 2. новембра 1969. године. Не заборавите своју адресу!

3 Све марамице које Забавник добије предаће се на Дан Армије војницима као поклон наших читатељки.

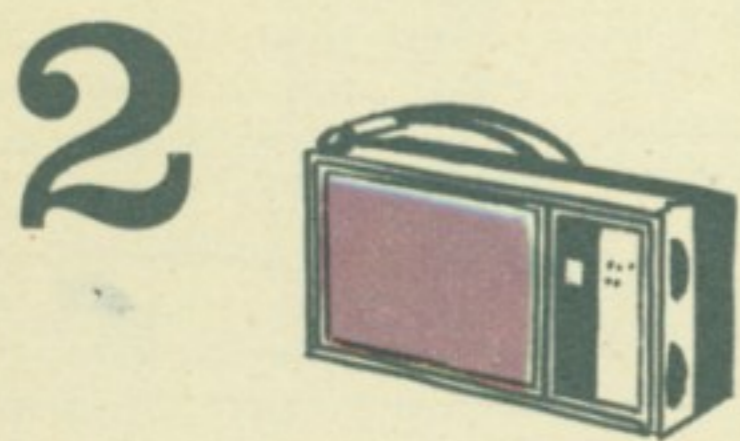
4 Право учешћа у овом наградном конкурсима имају све читатељке ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА без обзира на године старости и занимање. Међу најлепшим радовима специјални жири изабраће 3 најбоља којима ће се доделити

НАГРАДЕ:

Свако ко пошаље везену марамицу добиће ову дивну значку ЈНА.

**БАТИНЕ
КОЈЕ
СЕ
ПАМТЕ**

(Овај догађај одиграо се око 1750. године у месту Чакову које се данас налази у Румунији, а Доситеј га је описао у својој књизи „Живот и прикљученија“.)

Мој први учитељ старац Добра био је задовољан што сам мирно седео на часу, добро знао задате лекције и уопште био тих и бојажљив, па ме је убрзо заволео више од свих мојих вршњака. Видећи да сам одвећ бојажљив, јер сам док је ударао неком другом детету пацке или га кажњавао прутом, заједно са њим плакао као да ће после њега доћи на мене ред, почео је са мном да разговара објашњавајући ми зашто је присиљен да неку децу кажњава. Говорио ми је да се добра деца, послушна и вредна немају чега бојати. Имао сам тада 10 година, мати ми је била умрла и ја сам живео с браћом код тетке у Чакову.

НОВИ УЧИТЕЉ

Не знам из којих разлога једног дана уместо старца Добра дође у Чакову да служи неки Стеван Мишакиновић. С њим се мој тетак Никола одмах упознао. Испричао му је како је наумио, кад завршим школу, да ме ожени и запои, препоручио ме њему и ту своју препоруку често поткрепљивао купујући ми на дар час фини шешир, час пар великих свилених марама. Овакве препоруке учиниле су своје. Мој учитељ обраћао ми је изузетну пажњу.

Нађе се у то доба у Чакову неки старац Дима, Грк. Ниједно јутрење или вечерње, нити било што друго што се служило у цркви није могло проћи без њега. Много би пута поп, мада није био никакав празник, мо-

КАКО САМ УЧИО ГРЧКИ

УДАРИ МИ УЧИТЕЉ ДВАНАЕСТ УДАРАЦА, ЖЕСТОКИХ ДА НИ УСИЈАНО ГВОЖЂЕ НЕ БИ МОГЛО ГОРЕ ЖЕЋИ

рао само због њега доћи у цркву. Зима, врућина, блато, киша — ништа га није могло зауставити да у одређено време буде пред црквом, а некад и пре но што би се црква отворила. Тада би стајао пред затвореним црквеним вратима и љуто грчки псовао и грдио попове што закашњавају. Тако су прве грчке речи које сам научио биле: „Катарамени нападес пу катонде метисмени“ — Проклети попови што се опијају. Чини ми се да би се сви попови обрадовали његовој смрти, толико им је био додијао.

Слушајући тако сваког дана на старца Диму како чита молитве на грчком, мало помало привикле су се моје

уши грчком. Радозналост, коју сам од детињства имао према свему што нисам знао, почела ме је кљуцкати, па сам само о једном мислио: да ми је научити грчки.

Једног дана, на моју срећу или на несрећу (како ће се одмах видети) чујем ја од Грка да им је стигао учитељ који ће њихову децу да учи. Одмах сутрадан ја ти свој уџбеник ставим на полицу, па се помешам с грчком децом и одем грчком учитељу да учим. Могла тетка Николе тада није било код куће, а тета Марица се није мешала у моју науку, њој је било мило да ја идем у школу, било коју.

Тог дана ми се чинило

као да сам у рају био. Као да је душа моја пре хиљаду година у неком Питагорином ученику била, као да сам једном већ знао Сократов и Хомеров језик, па га попивши гутљај чаробне воде заборавио и сад га почео поново учити. Тако је мени било гледајући грчка слова и изговарајући: алфа, вита, делта, епсилон и друга. О, био је то дан радости и среће која се није могла исказати. Учио сам грчки!

КРАТКА РАДОСТ

У себи сам мислио: кад још грчки научим, ко ће бити ученији од мене? Лежући у постељу, изговарао

сам: алфа, вита, гама, делта, епсилон. Те ноћи сањао сам како не само грчки савршено читам и лепше него старац Дима изговарам, него да сам још у грчке хаљине и широке димије обучен. Пробудивши се, протумачио сам сан на добро.

Међутим, док сам се спремао да пођем мом новом учитељу, ето ти два велика ђака из старе школе. Поручио ми, кажу, стари учитељ да одмах дођем њему, има нешто са мном да разговара. Још им је рекао, да ако буде нужда, и силу употребе. Мој обичај није био да у школу идем у пратњи великих ђака, то је био обичај мог млађег брата Луке да га сваког понедељка двојица или дотерају или у школу довуку.

Срце ми је почело на зло слутити, мада ми је савест била чиста. Не знајући шта да о свему томе мислим, узем катихизис, обришем га од прашине и дођем у своју стару школу.

Мој учитељ ме, као смешкајући се, упита где сам јуче био и додаде да је нешто већ начуо, али да би хтео, истине ради, из мојих уста да чује. Видим ја да му смех није од срца и да у њему има нешто усиљено и лукаво. Па и поред тога, знајући да сам невин, да се немам чега плашити, охрабрим се, насмешим и ја и испричам сву истину.

А он мени:

— Да знаш, Димитрије, да млади људи који изнад себе имају старије, не ваља ништа из своје главе да започињу и предузимају. Ако кад по несрећи, у такво искушење падну, ваља им дати до знања да им посао неће на добро изаћи. Ја ћу се постарати да добро запамтиш истинитост ових речи а и то кад си почео грчки учити.

Чим је ово завршио, викну: „Положи!“ Тако је увек говорио кад је неког требало повалити. Мене да положи! Положили га у носила! Мене бојажљива и плашљива, који би се ужаснуо и уздрхтао као у грозници кад би неког другог положили!

Шчепаше ме четворица и повалише по клупи. Док су ме они држали тако разапето као воловску кожу, једни за руке и главу, други за ноге, поче шибати двоstrukом камцијом по голој кожи. Једном речју, да не дужим, удари ми учитељ дванаест удараца, жестоких да ни усијано гвожђе не би могло горе жећи.

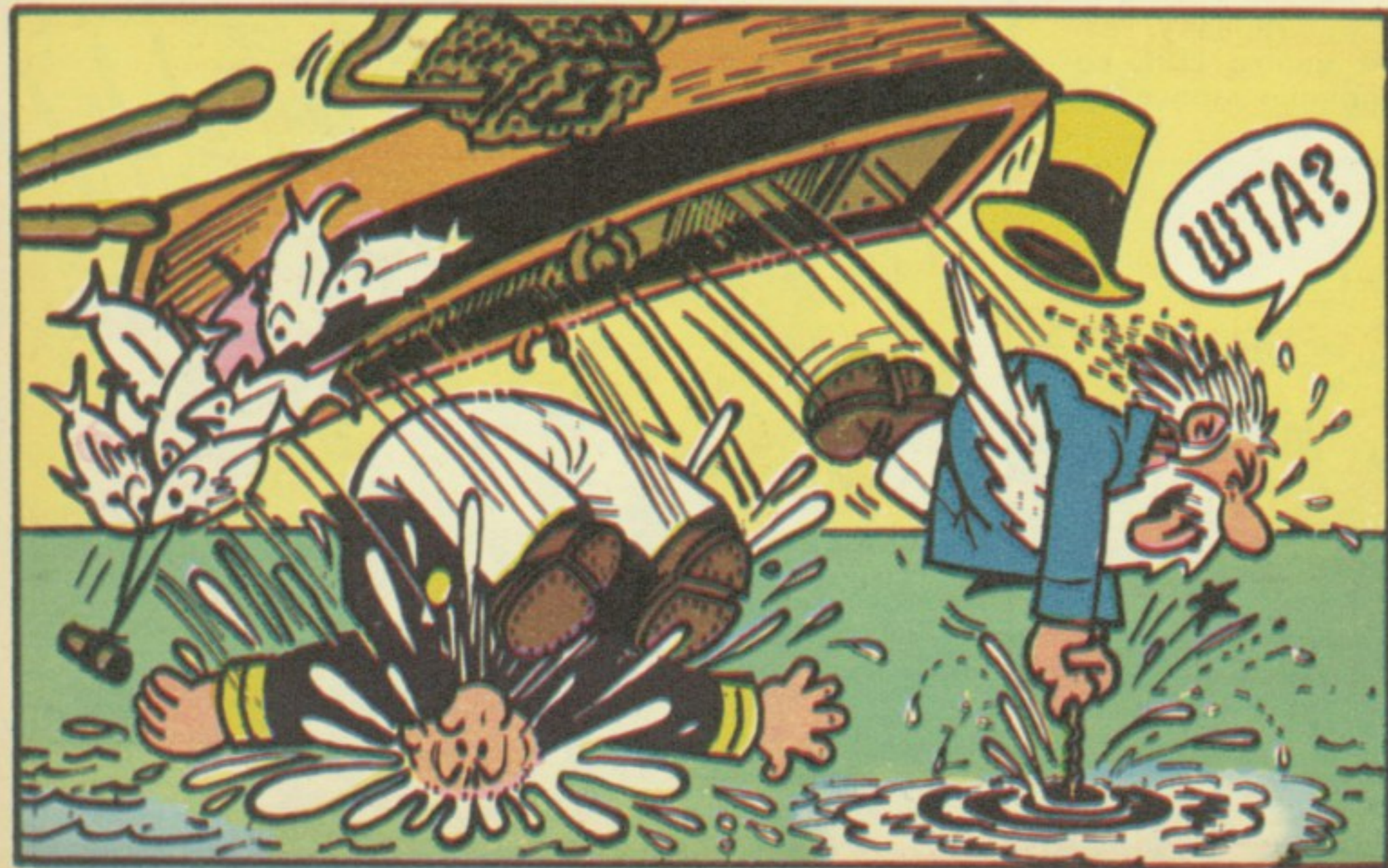
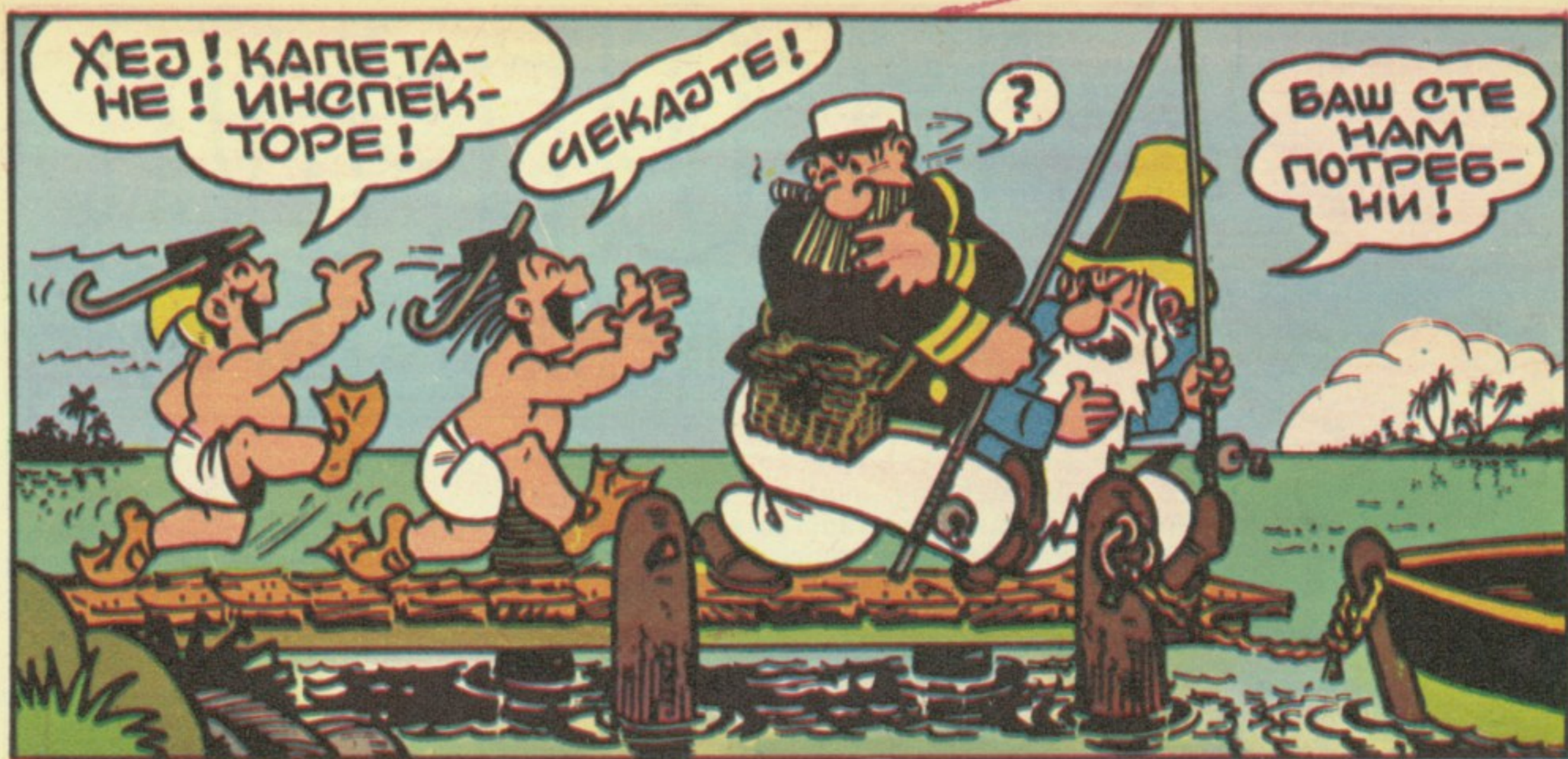
Ова церемонија тако је утицала на мене да сам проклео и старца Диму, и грчког учитеља и мој сан о димијама.

Тек неколико година касније после овог догађаја једва се у мени по други пут родила жеља да учим Хомеров језик.

Овакав страшни лек против самовоље не препоручујем родитељима ни старијима сем у крајњој нужди. Да га је мој тетак употребио, можда ја и не бих остао тако непоколебљив у жељи да хоћу на хоћу у пустињу, да postanем светац. Доситеј Обрадовић

Бум и Бум

JOE MUSIAL

БЕОГРАД

24 СТОЛЕЋА ИСТОРИЈЕ

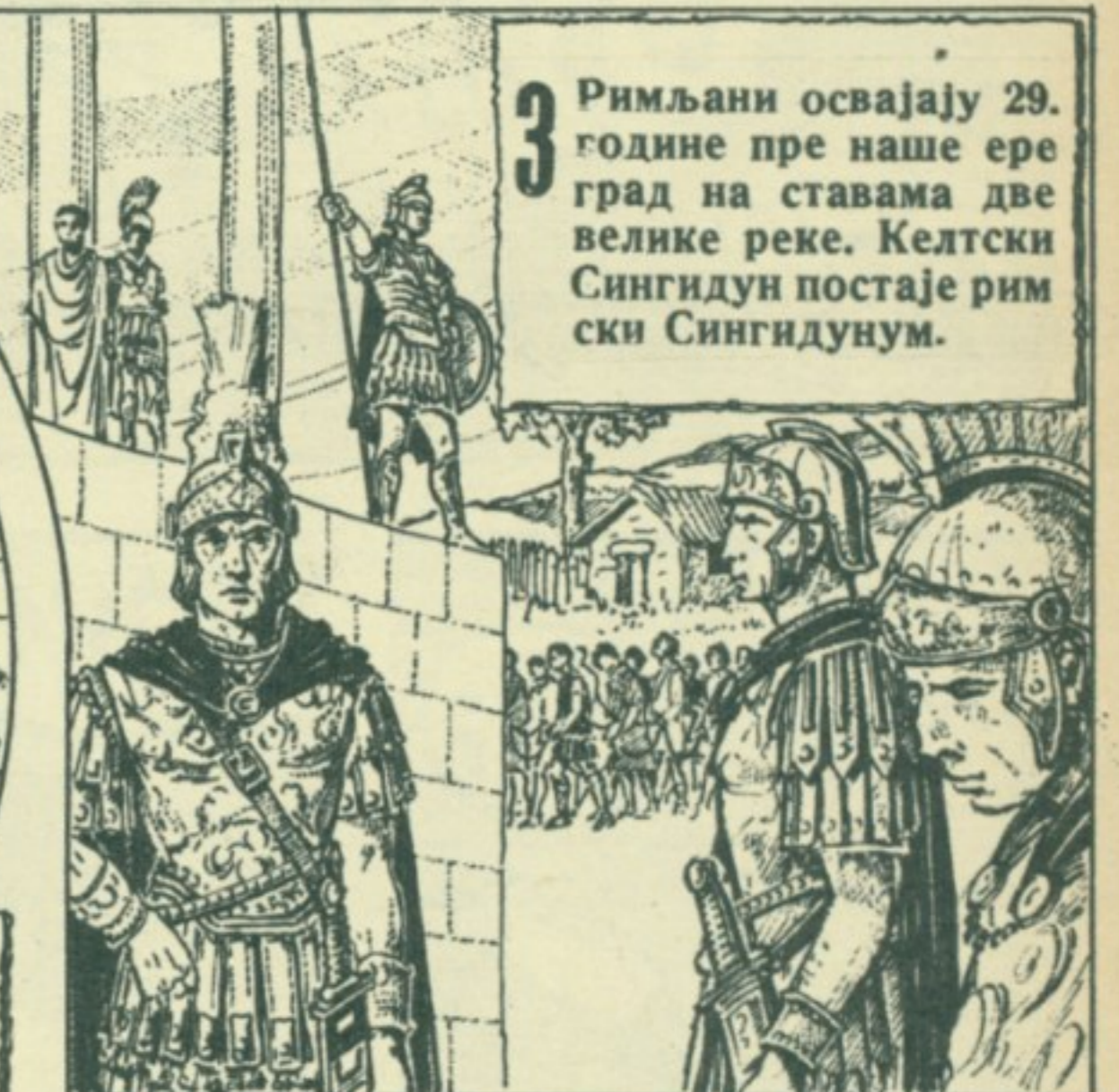
БЕОГРАДИМА ДУГУ И СЛАВНУ ПРОШЛОСТ. МНОГО ПУТА ПАЉЕН, ПУСТОШЕН И РАЗДРАН, УВЕК СЕ ДИЗАО И ПОСТАЈАО ВЕКИ И ЛЕПШИ...

1 Прве људске насеобине на подручју данашњег Београда вероватно потичу из старијег каменог доба. Око 5000 година пре наше ере овде се дижу значајна неолитска насеља. Већ у бронзано доба из Авалских рудника копа се руда олова и живе.

2 У 4. столећу пре наше ере, у доба масовних покрета народа, Келти ту подижу утврђени град Сингидун, искоришћујући изузетно погодан положај узвишења код ушћа Саве у Дунав.

3 Римљани освајају 29. године пре наше ере град на ставама две велике реке. Келтски Сингидун постаје римски Сингидунум.

4 Сингидунум је стално на удару варвара. Од 3. столећа туда пролазе најезде Сармата, Гота, Авара, а 441. године Хуни потпуно разарају град. Због изванредног стратегијског значаја град се убрзо обнавља и утврђује.

5 Први пут се 878. године за ово словенско насеље јавља име Белград. Око Београда се столећима воде борбе између Византије, Мађара и Бугара.

6 Београд стално мења господаре: 1284. године престоница је српског краља Драгутина, затим га осваја цар Душан, касније долази у посед Стевана Лазаревића. Мађари га 1427. године отимају од деспота Бурђа Бранковића.

7 Турци први пут опседају Београд 1456. године, али га заузима тек Сулејман Величанствени 1521. године. Он у Београду оснива пашалук, а српско становништво пресељава у Малу Азију.

8 Аустријанци неколико пута освајају Београд. Федмаршал Лаудон га је заузео 1789. и по дигао модерну тврђаву, али Свиштовским миром 1791. године Турци поново запоседају Београд.

9 Дахије 1801. године отимају власт од званичне султанове управе у Београду и заводе терор. Срби под Карађорђевином дижу 1804. године устанак и после две године ослобађају Београд, који постаје главни град побуњене Србије.

10 После II српског устанка (кад је Србија добила извесну самоуправу) Београд постаје седиште везира, а 1842. године и престоница Кнежевине Србије. Турске војне посаде остају само по тврђавама.

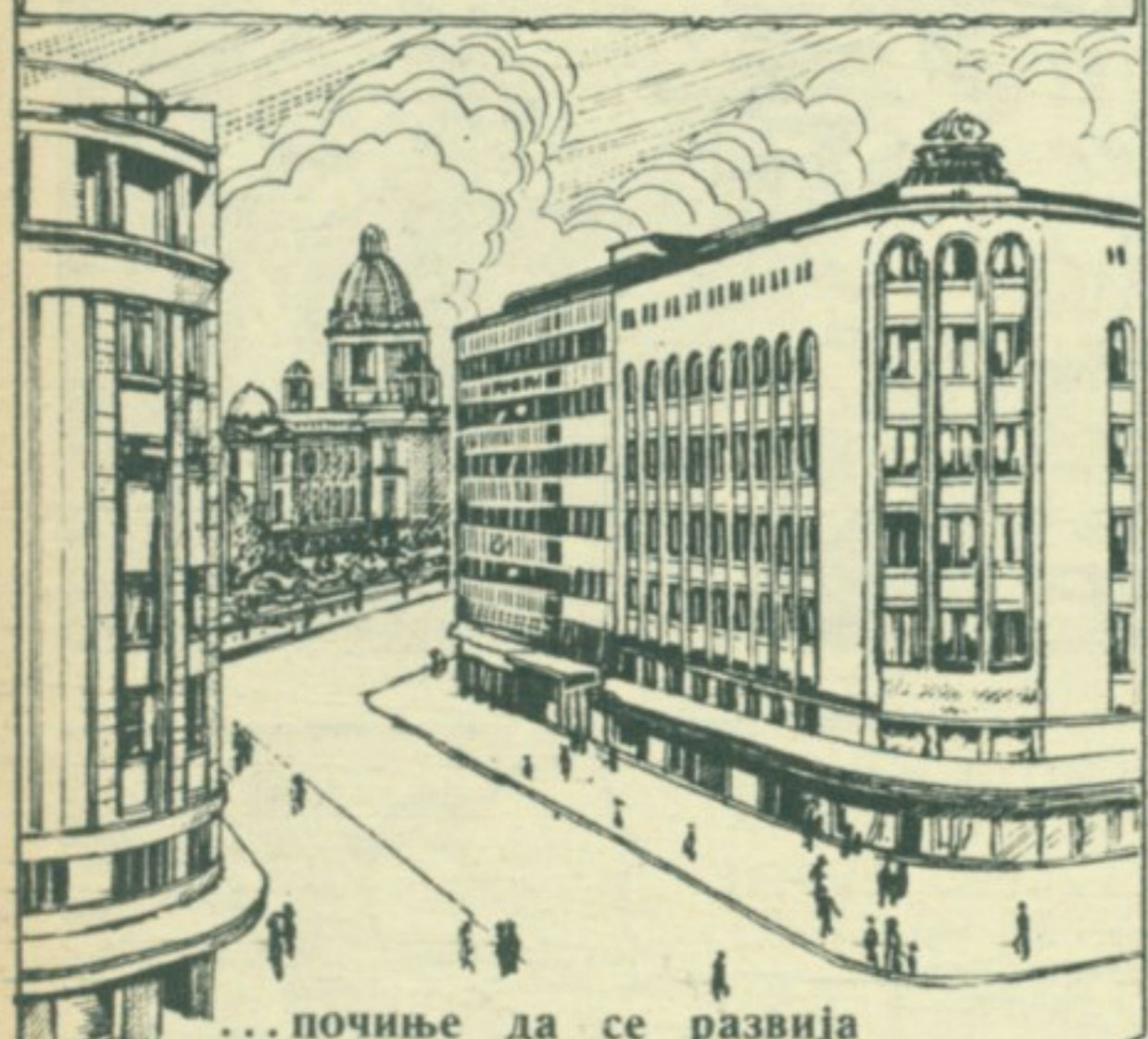

11 Убиство једног српског дечака и српског службеника код Чукур-чесме изазвало је велике немире, те Турци 1862. бомбардују топовима Београд. Под притиском Србије и европских сила Турци 1867. године коначно напуштају Београд.

12 За време I светског рата Београд је тешко страдао од бомбардовања, а Аустријанци су га двапут заузимали. Српске трупе ослобађају Београд 1. новембра 1918. године.

13 Још од 1521. године кад су Београд заузели Турци, град није могао нормално да се развија. После проглашења аутономије Србије 1830. Београд постаје престоница Краљевине Србије, а после 1918. ...

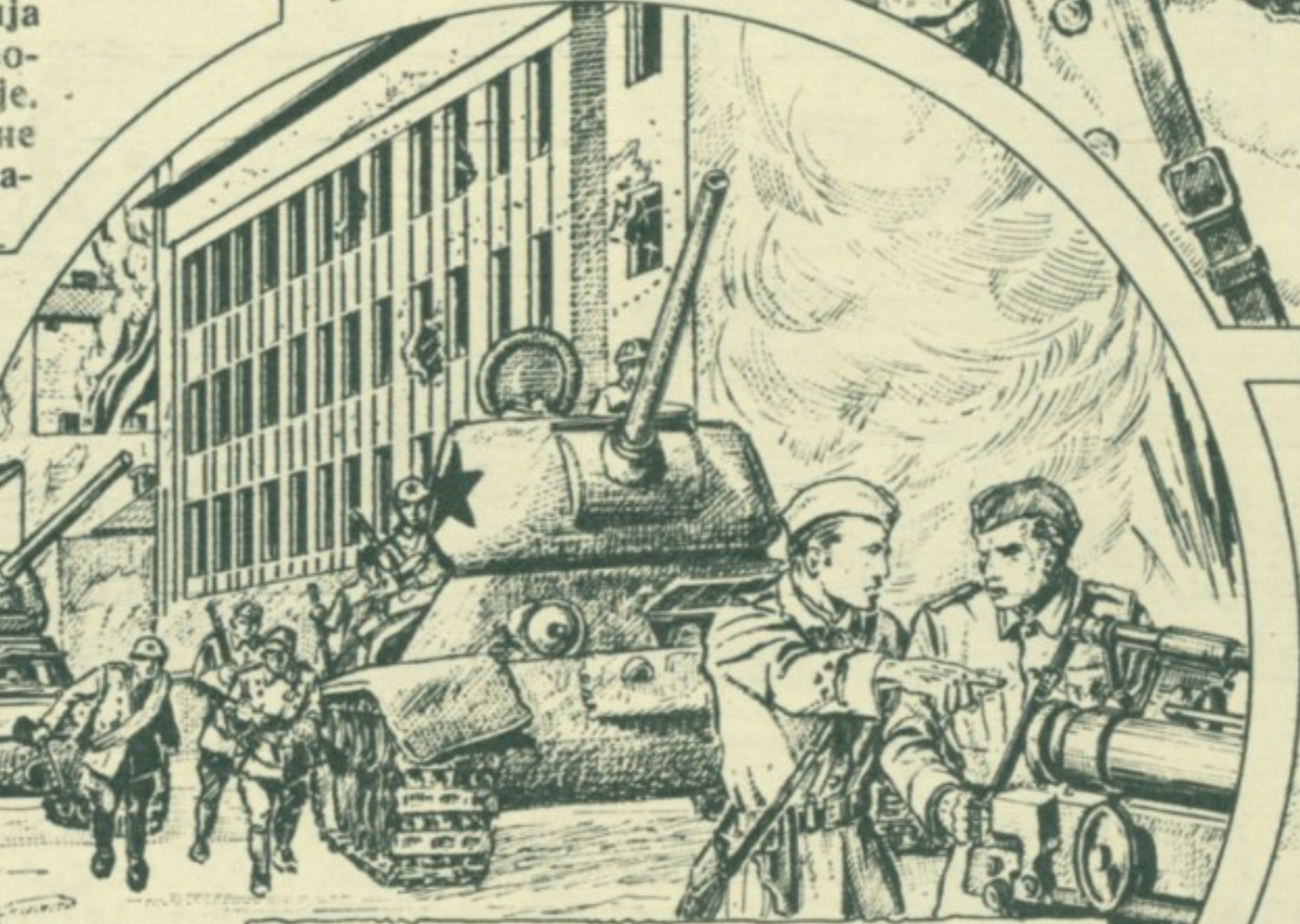

... почиње да се развија као престоница новостворене државе Југославије. Дижу се многе модерне зграде, међу њима и народна Скупштина.

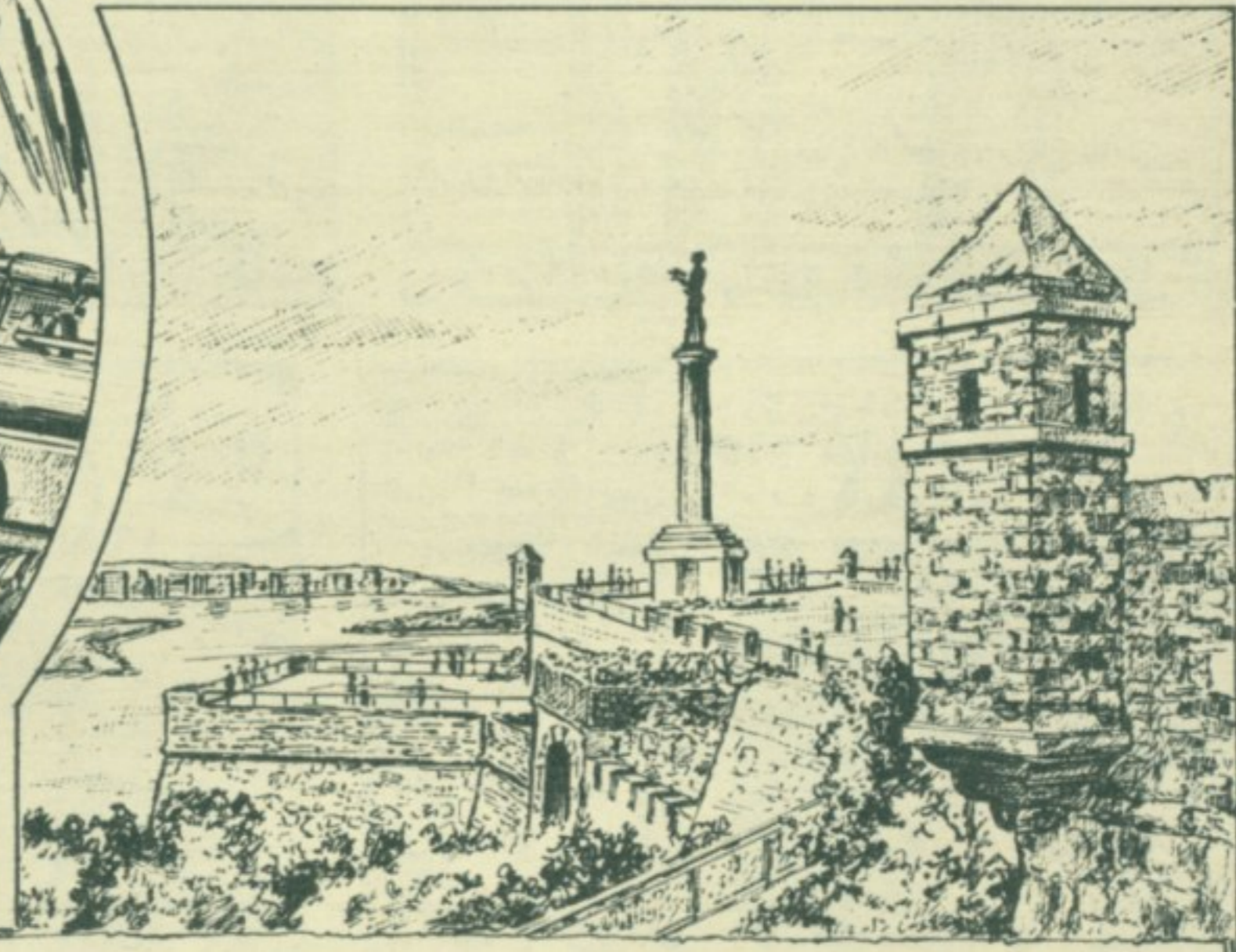
14 Између два светска рата Београд је под руководством Комунистичке партије центар политичких акција против реакције, насиља и фашизма. Краљевска влада се сурово обрачунава са комунистима, радницима и напредном омладином.

15 У Београду је 27. марта 1941. године збачена профашистичка влада. Немци на то одговарају нападом на Југославију без објаве рата и злочинским бомбардовањем Београда.

17 Јединице Народноослободилачке војске и Црвене армије у јесен 1944. године разбијају Немце у источном делу Југославије и 20. октобра 1944. године ослобађају Београд.

16 Четвртог јула 1941. године Централни комитет КПЈ под руководством друга Тита доноси у Београду историјску одлуку о дизању устанка. После тога Београд постаје поприште непрекидне борбе против окупатора и домаћих издајника.

18 У Београду је 29. новембра 1945. године проглашена Федеративна Народна Република Југославија. Данас Београд има више од милион становника. То је модеран град, са широким булеварима, трговима и парковима, од којих је најлепши древни Калемегдан, на коме је пре 24 stoleћа почела историја овог града.

ОДМЕТНИК

© 1969 Walt Disney Productions World Rights Reserved

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

ВЕРУЈ МИ...
У ТОМЕ ЈЕ
СВЕТСКИ
ШАМПИОН!

ВИДЕЋЕМО
СЕ СУТРА,
БАРНИ!

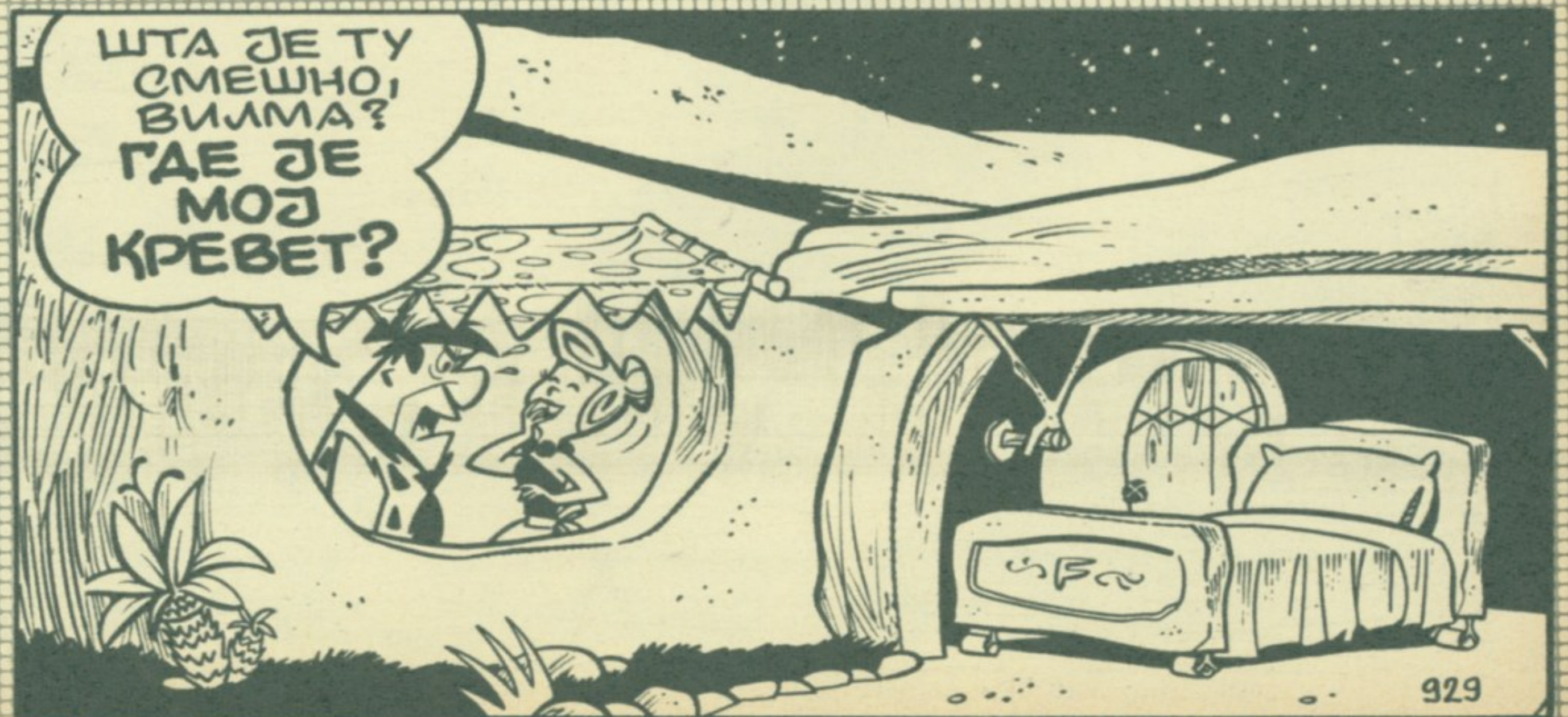
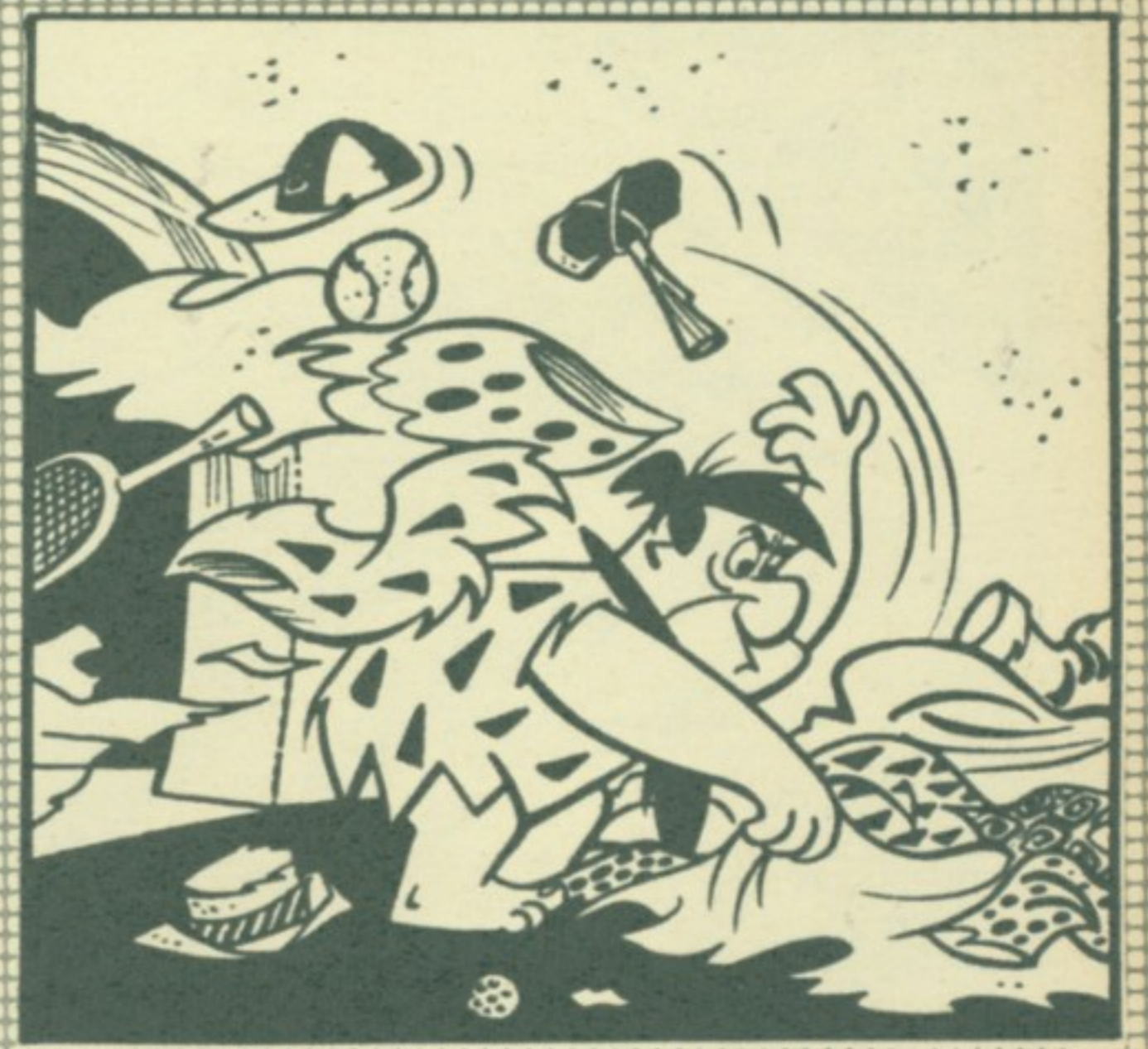
ВИЛМА,
ЕВО
МЕ!
СТИГАО
САМ!

И КАЖЕШ,
ВИЛМА,
ДА СВАДА
ОСТАВА
РАЗБАЦАНЕ
СТВАРИ?

АЛ' МИСЛИМ
ДА САМ
НАШЛА
ЛЕК!

ЗАШТО? ЗАТО ШТО САМ ВЕК
СИТА ТВОЈЕ НЕУРЕДНОСТИ!
СВЕ ТВОЈЕ СТВАРИ
СТАВИЛА САМ НА
ТВОЈУ ПОСТЕЉУ!

...ПА САД,
АКО ХОЋЕШ
ДА СПАВАШ,
ПРВО
РАСКРЧИ
ТАЈ
КРШ!

ШТА ЈЕ ТУ
СМЕШНО,
ВИЛМА?
ГАДЕ ЈЕ
МОЈ
КРЕВЕТ?

ОСЛОБОЂЕЊЕ БЕОГРАДА

ГРАДА 1944.

ДВАДЕСЕТИ ОКТОБАР, 14. X 1944. године поподне загрмело је 300 топова и минобацача, а небо су запарале стравичне „каћуше“. После пола часа готово сва немачка утврђења на јужним припима Београда била су разорена. Започеле су огорчене уличне борбе и после шест дана југословенски и совјетски борци сломили су и последњи непријатељски отпор у граду: 20. октобра 1944. године Београд је био слободан.

БЕОГРАДСКА ОПЕРАЦИЈА

Крајем септембра и почетком октобра 1944. снаге Народноослободилачке војске Југославије и јединице Црвене армије разбиле су немачку одбрану у источној Војводини и на територији уже Србије и 10. октобра су почеле прве битке на припима Београда. У непосредним борбама за Београд учествовале су јединице I армијске групе НОВЈ (девет дивизија) и IV совјетски мотомеханизовани корпус. У току „Београдске операције“ пала су 2944 југословенска и 960 совјетски бораца, док су Немци имали 16.800 мртвих и 8739 заробљених.

ОДЈЕ

На карти је приказан развој војних операција у источној Војводини и на територији уже Србије од 22. септембра до 14. октобра када су почеле уличне борбе

за ослобођење Београда. На карти су убележене само оне географске ознаке и места од посебног значаја за ток војних акција.

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА ЖЕЛИЈА

ПРАЧКА У БАРУ

ШТА ИМА НОВО, ШАРОНЕ?
ОПЛОДЖИКАН ЈЕ ЧИЧА ПЈЕР, СТАРИ ПОЗНАНИК ПОЛИЦИЈЕ, У СВОМ БАРУ. ПРОЧИТАЋУ ВАМ ИЗЈАВЕ...

БИЛО ЈЕ 3,45 Ч. ЧИСТИО САМ БАР, КАД...

ОКО 4 ЧАСА УШАО САМ У БАР ДА ПОПИЈЕМ НЕШТО. НАШАО САМ ПЈЕРА ОНЕСВЕШЕНОГ. ПОЗВАО САМ ПОЛИЦИЈУ. ЗОВЕМ СЕ ТУРАНАО.

ШТА МИ ИМАМО С ТИМ? ИГРАЛИ СМО КАРТЕ ЦЕЛО ПОПОДНЕ! СНЕГ ЈЕ ГУСТО ПАДАО ОД 3,30 ДО 4,20 ЧАСОВА!

ЗБОГ ЧЕГА СУМЊАТЕ НА БРАЋУ МАГИ, ШАРОНЕ? ОНИ, КАО И ТУРАНАО, СТАНУЈУ БЛИЗУ БАРА... А У БАРУ САМ НЕШТО ОТКРИО

ПОГЛЕДАЈТЕ ОВЕ ФОТОГРАФИЈЕ... ПРВУ САМ ОНИМИО КАД САМ СТИГАО ОКО 4,45 ЧАСА... ТРОСТРУКИ КОРАЦИ У ОДЛАСКУ И ПОВРАТКУ...

ДАЛ ТО НИЈЕ СВЕ... ПОГЛЕДАЈТЕ!

ТУРАНАО! КАД СТЕ НАШЛИ ПЈЕРА, ЊЕГА ЈЕ ВЕЋ НЕКО БИО ОНЕСВЕСТИО?

СВАКАКО! НЕ МИСЛИТЕ ВАЈДА ДА СЕ САМ УДАРИО ЗБОГ ОСИГУРАЊА?

УСТАЛОМ, НИШТА НИЈЕ ИСКЉУЧЕНО! АЛИ ОН ЈЕ ЗАИСТА БИО У НЕСВЕСТИ!

БИТАНГО! УДАРИО СИ МЕТИ... ТО НИЈЕ ИСТИНА... НЕМОЈ САД НА НАС ДА ТО ВАРИШ! ГЛУПОСТ!

НЕ МОГУ БИТИ КРИВИ И БРАЋА МАГИ И ТУРАНАО! ШАРОНЕ, СТАВИ ЛИЦИЦЕ... КОМЕ, ДРАГИ ЧИТАОЦИ, И ЗБОГ ЧЕГА?

РЕШЕЊЕ НА СТРАНИ 31

■ летећи на висини од 300 метара орао може да примети миша у пољу. Видно по његових очнију износи 300 степени према 180 степени

код човека. Орао има такву грађу крила која му омогућава да дуго лети брзином од 60 километара на час.

■ један амерички инжењер конструисао је аутомобил чији се кров аутоматски отвара кад је температура спољнег ваздуха изнад 20 степени Целзијуса, а затвара кад се жива спусти испод 20 степени Целзијуса.

■ Едвард Малори, седамдесет једногодишњи шофер из Тенаfliја у САД вратио је пре извесног времена своју возачку дозволу, коју је имао 52 године с образложењем да данас сваки обртај точка на аутомобилу води човека у сигурну смрт.

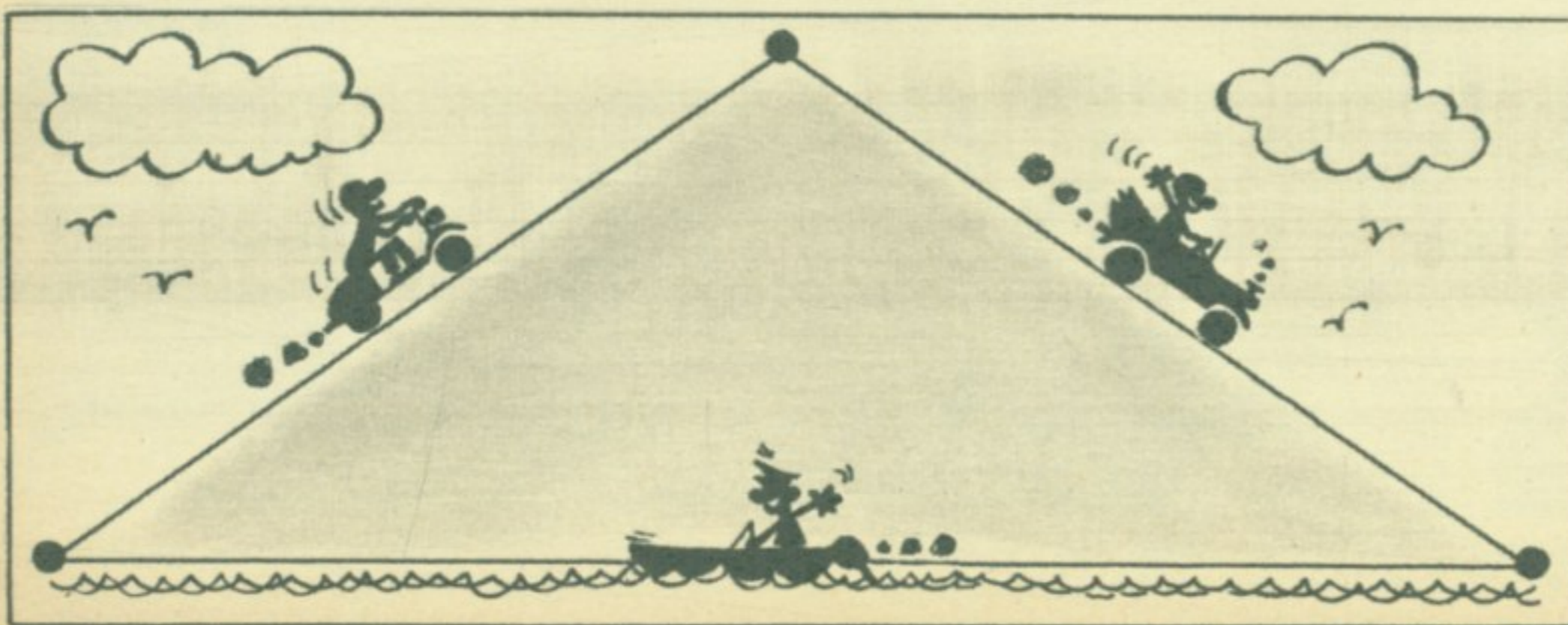
■ данска влада је забранила употребу ди-ди-тија у шумарству, пољопривреди и цвећарству на предлог стручњака који тврде да су ове хемикалије штетне по здравље људи, животиња и раст биљака.

■ један млади корејски морнар пао је овог лета из брода усред Тихог океана. Пошто га нико од другова није приметио, несрећни морнар је више часова пливао све

док није наишао на циновску корњачу, успео се на њена леђа и на њима провео 15 часова. Пронашла га је и спасла посада једног шведског брода.

ИМА МИЉА И МИЉА

Тројица спортиста: мотоциклиста, аутомобилиста и веслач прешли су пут од 30 миља брзином од 30 миља на час. Значи, сви су стигли на циљ за један час. Због чега је ипак раздаљина коју је веслач превалио дужа од пута оне друге двојице?

ОДГОВОР:

Истита је да су сва тројица пре-
владали раздаљину од 30 миља, али
су мотоциклист и аутомобилиста
превладали са обрзом од 30 миља
на час, а веслач са обрзом од 15
миља на час (1 миља 1609 метара), а
на свом путу је имао посаду од 1.853
метра (1 морска миља износи 1.853

Денис МОДЕРНИЗУЈЕ СПОРТ

ЈЕДНА СТАРА БАЛАДА ИЗ ТЕКСАСА КАЖЕ:

»Вечно ће причаћи њесма:
Код Термоила се сјасао један човек,
Из бишке код Алама ниједан«

ПОЛИТИЧАРИ СУ МУ СЕ СМЕЈАЛИ, ЛОВЦИ ГА СМАТРАЛИ ХВАЛИСАВЦЕМ, АЛИ КАД СЕ ПРОБИО ДО АЛАМА И ПОГИНУО У ОГОРЧЕНОЈ ОДБРАНИ УТВРЂЕЊА, ПИОНИРИ ЗАПАДА ПРОГЛАСИЛИ СУ ГА СВОЈИМ ХЕРОЈЕМ

У зидинама тврђаве Аламо, међу браниоцима који су пали за слободу Тексаса у борби против трупа мексичког генерала Санта Ане, налазило се и тело једног човека чије је име било чувено у свој Америци. Тело Дејви Крокета.

БЕКСТВО ОД КУЋЕ

Управо зато што је умро за Тексас, легенда о Дејви Крокету обогаћена је безбројним, често невероватним догађајима. Познато је да су Тексашани велики хвалисавци. Тако кад говоре о Сједињеним Државама кажу: „То је велика земља која се састоји од Тексаса и још неколико других држава“. Због те њихове особине Дејви Крокет, који је за свог живота толико преувеличавао своје личне подвиге да му је мало ко био раван, постао је после смрти у тексашком предању јунак

чији је живот пун још чудноватијих и нестварнијих авантура.

Његово порекло је прилично нејасно. Зна се само да му је отац дошао из Ирске и да се Дејви родио 1786. године негде у сеновитим шумама код Лимстона у Тенесију. У деветој години био је већ одличан ловац, а кад је навршио панаест, прогласио је себе „независним грађанином“ — побеглао је од куће!

ХВАЛИСАВАЦ НАД ХВАЛИСАВЦИМА

Зна се да је с породицом, женом и синовима, био међу првим пионирима који су продирали на Дивљи запад, да је у двадесет и седмој години ступио у војску и у борбама против бунтовног индијанског племена Крик, захваљујући храбрости и лувкости, стекао чин пуковника.

У познијим годинама непрекидно је живео на „инди

ПОРТРЕТ ЧУВЕНОГ ДЕЈВИ КРОКЕТА, НАЈПОЗНАТИЈЕГ ЛОВЦА ЗАПАДА, КОЈИ ЈЕ ПАО У БОРБИ ПРОТИВ МЕКСИЧКОГ ГЕНЕРАЛА САНТА АНЕ ПРИЛИКОМ ОПСАДЕ ТВРЂАВЕ АЛАМО 1836. ГОДИНЕ.

јанској граници“ која се стално померала према западу, упуштајући се у безбројне авантуре. Успео је некако да се спријатељи с Индијанцима из најратоборнијих племена, међу које иначе није смео да зађе ниједан други белац. Тако је овај високи човек широким плећа који никада није скидао своју необичну шубару од дабровине и никада се није раздвајао од дугачког „карабина“, у његовим рукама то је било савршено сигурно оружје, постао личност о којој су се испредале најразличитије приче. По некад су те приче о његовим подвизима биле тако детињасте да су им се људи из других крајева смејали.

А Дејви, хвалисавец над хвалисавцима, није се никад потрудио да те измишљотине оправда. Напротив, сам је о себи ширио најфантастичније вести. Са дрском безазленошћу издиктирао је свом биографу и овакве податке:

„Ја сам пола коњ, пола аллигатор, а има у мени и не-

ДЕЈВИ КРОКЕТ

што од циновске корњаче. Могу да прегазим реку Мисисипи, да узјашем муњу. Знам да разговарам са свим животињама у шуми и могу рукама да ишчупам дрво дебело као ја око паса“.

Ма колико да се правио ваџан, мора се признати да је Дејви Крокет био човек рођен за „индијанску границу“: познавао је прерију, шуме и брда боље од иједног пионира. Био је драгоцен по магач и заштитник људи који су са истока континента долазили да населе нове крајеве. Нису га узалуд пионир изабрали за мировног судију, он је вешто умео да их смирује у свим могућим сукобима.

Кад су насељеници почели да га наговарају да се кандидује за Конгрес, он је тај предлог без размишљања прихватио.

ТРАПЕР У КОНГРЕСУ

У изборној кампањи понашао се исто онако необично као што је и живео. Њего-

ви говори на турнејама били су представе своје врсте и увек увеселјавали слушаоце. Дејви, наравно, никада није говорио о политици јер је то за њега била потпуно непозната област, али је зато причао о лову, борбама с Индијанцима. Просто је невероватно колико је у тим својим говорима претеривао. Једном је почео овако:

— Пре три месеца, неколико дана пошто сам у једном једином лову поубијао пет стотина гризли-медведа...

Бирачи су знали да лаже, али допадао им се тај снажни ловац у крзној шубари, па су гласали за њега и послали га у Конгрес.

У Вашингтону је изазвао запрепаштење кад се у Конгресу појавио у свом кожном ловачком оделу, са својом вечном шубаром и „карабином“. Међу политичарима осећао се као риба на сувом. Није разумео њихов језик, а ни конгресмени нису разумели његова излагања која су врвела од њима неразумљивих ловачких израза и индијанских речи. Колико је могао заузимао се за људе с „индијанске границе“, али у томе није имао много успеха. Почео је да

се свађа у Конгресу, а на крају је дошао у сукоб и са својим некадашњим пријатељем из дана ратовања против побуњеника Крик Индијанаца Ендрју Цексоном, који је у то време био председник Сједињених Држава. Због овог сукоба на следећим изборима није више био изабран.

Огорчен напустио је Вашингтон и вратио се међу пионире који су га волели и разумевали га.

ЧОВЕК ИЗ АЛАМА

Његова највећа авантура била је уједно и последња — битка за Аламо. И што је најважније у њој ништа није лажно нити преувеличано.

Тексас је тада био под мексичком влашћу и у њему се налазила јака војска под командом Санта Ане. Сем Хјустон, пионир који је дошао из Енглеске, истакао је у јако утврђеној згради у Аламу, заставу побуне против Мексиканаца, захтевајући ослобођење Тексаса. Са сто педесет бранилаца неустрасиво се одупирао петнаест пута надмоћнијој војсци Санта Ане.

Кад је Дејви Крокет чуо да Мексиканци опседају Аламо, кренуо је сам, добровољно, у помоћ браниоцима. Да би се пробио кроз непријатељски обруч, морао је да

сторију ушао као проналазач двосеклог ловачког „бови-ножа“, били су охрабрани и одушевљени Дејвијевим доласком. Те ноћи, одбијајући нападе непријатеља, певали су нову песму, мада су знали да за њих више нема наде:

„Дејви вреди више од читаве војске.

Ви имате топове, Али ми имамо великог

Крокета“.

Петог марта 1836. године пало је утврђење Аламо и преживели браниоци били су сви до једног немилосрдно побијени.

О смрти Дејви Крокета постоје две верзије. Прва, и вероватнија је да је погинуо у борби. Друга казује да је успео да се сам пробије кроз обруч и да се предао тек кад су му Мексиканци обећали живот. Али генерал Санта Ана није испунио наређење: наредио је да чуvenoг ловца стрељају.

После трагедије у Аламу испредане су све нове и нове легенде о Дејви Крокету, још невероватније, још фантастичније него до тада.

Девет година касније пионир су опсели Аламо и заузели га у једном јуришу после дугих борби уз повике:

„Сетите се Дејви Крокета!“

ЦИМ БОВИ У УЛОЗИ
ДЕЈВИ КРОКЕТА.

употреби сву своју лукавост, храброст и вештину. Просто је невероватно како је успео да се докопа опкољеног утврђења, Сему Хјустону представио се кратко:

— Ја сам Дејви Крокет. Хоћу да се борим с вама као обичан војник, без икаквог чина!

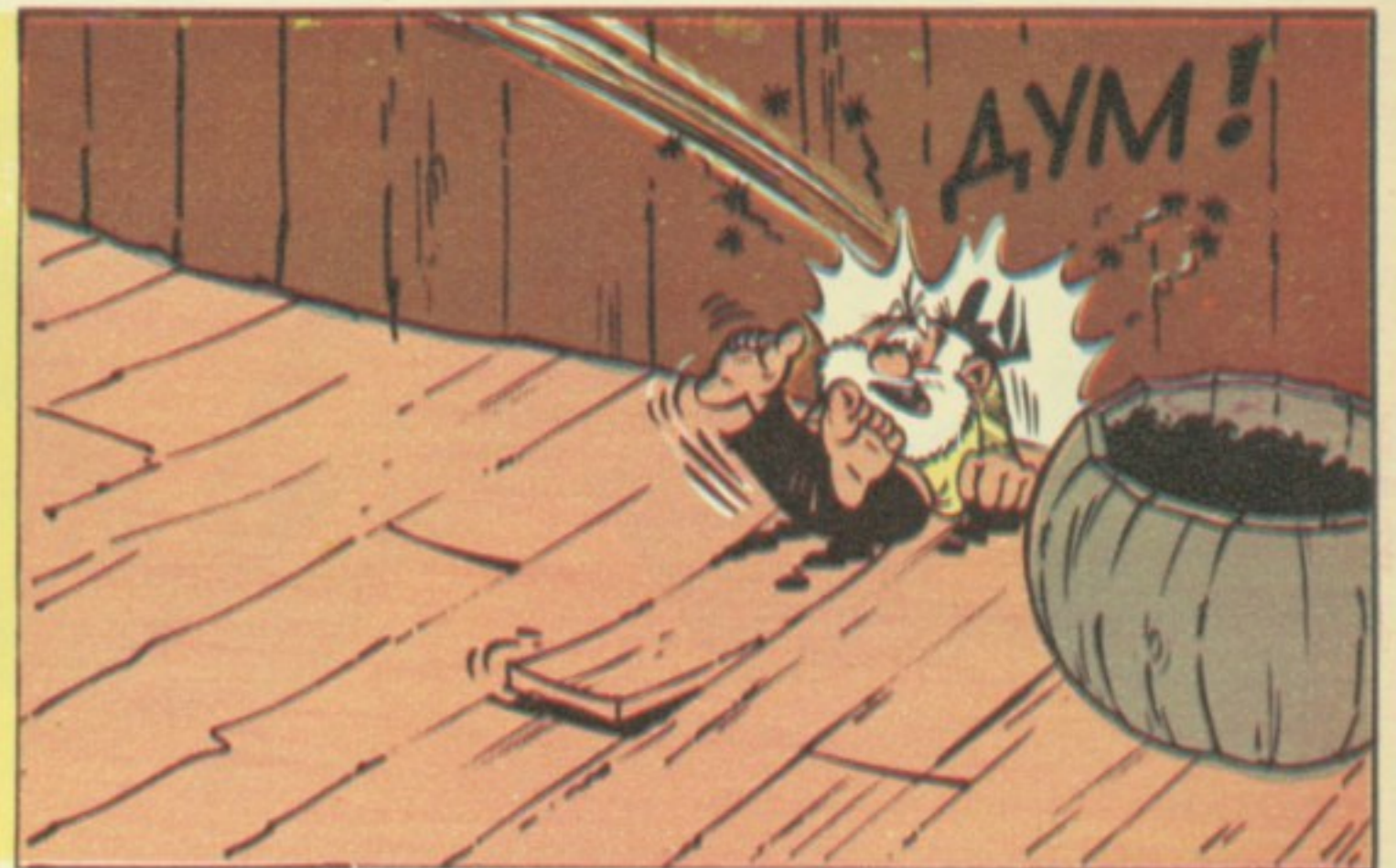
НИКО НИЈЕ ПРЕЖИВЕО

Браниоци Аламо, међу којима се налазио и чувени ловац Цим Бови, који је у и-

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

БОРБА СЕ ВОДИЛА СА ЖАРОМ. ХРАБРОСТ РОБЕНА ИЗ ОЧАЈАЊА НАДОКНАБИВАЛА ЈЕ НЕСТАШИЦУ МУНИЦИЈЕ...

ПРВИ ТРОФЕЈ

ЦРНО МЕДВЕЂЕ КРЗНО ИЗГЛЕДАЛО МИ ЈЕ КАО ШУМА КОЈА ЋЕ МЕ ПРОГУТАТИ

ОВО САМ ЈА ДАНАС, А ДЕСНО ЈЕ МОЈ ДЕДА МАРКО, ЛОВОЧУВАР, СА ЛИСОМ.

И дан-данас, кад погледам излизано крзно које лежи наред моје собе, хладна језа прође ми телом јер се увек сетим како сам га стекао.

Било је то на почетку зиме 1957. године. Дувао је хладан ветар док је група ловаца, предвођена мојим дедом ловочуварем Марком, газила неутабаном стазом која води падинама дивље Таре. Тада је деда мене де-чака први пут повео у лов на лисице.

ПСИ СУ ПОЛЕТЕЛИ...

Полако смо залазили све дубље у шуму, трагајући за лисицима чији су се трагови огртавали на земљи покривеној првим пахуљицама снега. Зора је већ давно пре пустила место дану, али сунце се није видело иза тешких оловних облака, који су се полагано вукли небом. Шумски свет певао је неку тиху песму у којој су јасно одзвањали басови детлића и сопрани врапчића и монотонно завијање ветра, чије руке машу уморним гранама старих борова. На високим јелама угледао сам неколико веверица које су пробужене играле неку своју игру.

Одједном, шума се умири и гласове детлића и ветра замени лавез паса које смо водили. Очигледно, нађушили су траг неке дивљачи. Сви смо пустили псе са ланца и они, понесени неким дивљим жаром, полетеше напред остављајући јасне трагове на неутабаном, првом зимском снегу, који је неуморно засипао зелене иглице борове шуме и хладно камење дивље и прелепе Таре. Уморно смо грабили напред, пратећи на снегу трагове наших паса. Ја сам ишао укорак са мојим дедом који је водио ловце.

И заиста, после пола часа, на хоризонту се указала пољана на којој су се пси уз ужасну цвику цепали са великим мрким медведом, коме су млазевци паре шикљали из ноздрва. Својим тешким шапама ударао је по псима који су уз помахнута лавез скакали около и у-

једали по телу избезумљеног медведа.

НИСАМ ПОСЛУШАО ДЕДУ

У једном тренутку, у том клупку телеса угледао сам мог Лису, пса кога сам добио од оца још пре три године. С врата му је цурила крв у великим млазевима и прскала тело мог љубимца. Све ми се смрачило пред очима. У једном часу видео сам ужасну слику: Лиса лежи на земљи сав крзав, а медвед још стоји на задњим шапама ричући у свом гневу и бесу.

Потрчао сам према Лиси

који је лежао иза медведа. Иза себе чуо сам довикивање деде који ме је узалудно звао, јер ме ништа није могло да одврати од моје намере да помогнем своме љубимцу. Али, тек што сам пришао на око двадесет метара, схватио сам сву опасност свога положаја. Испред мене, закрвављених очију и пенушавих уста, на израњавањем задњим шапама стајао је велики мрки медвед, најлепши примерак своје врсте. Са левог бедра сливала му се у великом млазу крв, која је снег бојила јаркоцрвеном бојом. Црно медвеђе крзно изгледало ми је као шума која ће ме прогутати. Из уста су му вирили зуби

велики као меци за парабелум. Између мене и медведа чукао је Лиса и даље бесомучно лајао.

ЧЕТИРИ ПУЦЊА

Палако сам осећао зној, прво на слепочицама испод вунене капе, а затим на леђима испод крзеног којуха, чије су ми се длаке лепиле за кожу. Медвед ми се полако приближавао. Био сам сав блед и следећег тренутка — онесвестио сам се. Као кроза сан сећам се четири пуцња која су се слила у један, а затим сам утонуо у мрак.

Кад сам се пробудио, лежао сам на дедином кревету

у планинској кућици на падини Таре. Око себе сам видео позната лица ловаца која су се смешила. У истом тренутку на клину сам угледао сирову црну кожу која је висила окачена. Схватио сам да је дов успео, само што смо уместо лисице уловили великог мрког медведа чија је кожа висила о старом зарђалом клину. Испод коже, крај ватре, спазио сам и Лису који је весело режао и деду који га је преврљао.

Све је било у реду. Касније је тај трофеј добио своје стално место у мојој соби

Раденко Новаковић
ученик гимназије
Маршала Тита 64
Титово Ужице

МЕДВЕД МИ ЈЕ ПОЛАКО ПРИЛАЗИО. ПОБЛЕДЕО САМ ОД СТРАХА, ЗНОЈ МЕ ЈЕ СВЕГ ОБЛИО И СЛЕДЕЋЕГ ТРЕНУТКА — ОНЕСВЕСТИО САМ СЕ.

ЦОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

В... ВИ?!
ВИ СТЕ
ИЗДАЈ-
НИК!

ИЗДАЈНИК ЗА НЕКЕ,
ХАЗАРДЕ... РОДОЉУБ ЗА
ДРУГЕ! СВЕ ЗАВИСИ ОД
ТОГА НА КОЈОЈ СТЕ
СТРАНИ! ВИ СТЕ ЗА
МЕНЕ НЕПРИЈАТЕЉ...

... ОПАСАН
НЕПРИЈАТЕЉ
И ЗАТО САМ МО-
РАО ДА УЗМЕМ
СТВАР У СВОЈЕ
РУКЕ!

ЧАК НИ МОЈА БИВША
СЕКРЕТАРИЦА НИКИ
НИЈЕ ЗНАЛА ЗА МОЈУ
УЛОГУ...

АЛИ, КАД САМ
ЈА ДОШАО ДА
ЈЕ ПОТРАЖИМ...

... СХВАТИО САМ ДА ОНА МОЖЕ
БИТИ ОПАСНА ПО МЕНЕ
И НАШ ПОКРЕТ И
ЛИКВИДИРАО
ЈЕ! ВАС ДВО-
ЈЕ... ЧЕКА ИС-
ТА СУДБИНА!

НЕ ПОКУШАВАЈТЕ ДА
ПОБЕГНЕТЕ! ВРА-
ТА СУ ЗАКЉУЧАНА!

У МЕЂУВРЕМЕНУ СТИГЛИ
СУ ДО ВЕЛИКОГ КОМПЛЕКСА
КОНООВИХ ФАБРИКА...

... И УПУТИЛИ СЕ ОГРОМНОЈ ЗГРАДИ
ЗА ИСПИТИВАЊЕ ПРОЈЕКТИЛА!

РАНИЈЕ ИЛИ
КАСНИЈЕ...
УХВАТИЊЕ
ВАС, КОНО!
КАД НАЂУ
НАША ТЕЛА...

ХО! ХО!
КАКВА
ТЕЛА,
ХАЗАРД-
САН?

ИМАТЕ САСТ ДА
ИЗ ПРВЕ РУКЕ
ПОСМАТРАТЕ ЕФИ-
КАСНОСТ НОВОГ
РАКЕТНОГ ГОРИВА
ОД КОЈЕГ МИ МНО-
ГО ОЧЕКУЈЕМО!
ПОСЛЕ ПРОБЕ...
ПОЗДРАВИ-
ЋУ ВАШ
ПЕПЕО!

ОПАСНОСТ 7
莫更重!

НУЛА X

КАМЕНЕ ЗМИЈЕ

ШИНОВСКИ КОСМИЧКИ БРОД НУЛА X КРУЖИ ПО ОРБИТИ ЧЕКАЈУКИ ВЕСТИ ОД ПОСАДЕ КОЈА ПОКУШАВА ДА СЕ ИСКРЦА НА ЦРВЕНУ ПЛАНЕТУ...

РАКЕТНИ МОТОРИ МОДУЛА НЕ МОГУ ДА САВЛАДАЈУ УРАГАН...

ЗАХВАТИО НАС ЈЕ ТОРНАДО! ГУБИМ ВЛАСТ НАД БРОДОМ!

У ЦЕНТРУ СМО ТОРНАДА, ПОЛЕ!

ВЕТАР НАС НОСИ! АКО СЕ НЕ СТИША САМ ОД СЕБЕ, РАЗБИЋЕМО СЕ У КОМАДЕ!

НАЈЗАД ЈЕ ТОРНАДО ПОЧЕО ДА ЈЕЊАВА...

ГЛАВНА ОПАСНОСТ ЈЕ ПРОШЛА! ГДЕ СМО САДА?

АЛИ, НЕ РАДИ НИ РАДИО...

НЕ ЗНАМ! ИНСТРУМЕНТИ НЕ РАДЕ! НЕ ЗНАМ НИ НА КОЈОЈ СМО ВИСИНИ!

НЕ МОГУ ДА УСПОСТАВИМ ВЕЗУ СА НУЛА X! А БРЕД ЈЕ МОГАО ДА НАМ ОДРЕДИ ПОЛОЖАЈ!

А ВИСОКО ИЗНАД ПЛАНЕТЕ, БРЕД ЊУМЕН ЈЕ ПОСТАЈАО СВЕ ЗАБРИНУТИЈИ...

АЛО, ПОЛЕ! ЧУБЕШ ЛИ МЕ? ЈАВИ СЕ!

НЕ ВРЕДИ! МОРА ДА ИМ СЕ НЕШТО ДОГОДИЛО... ЈАВИЋУ ЗЕМЉИ!

НА КОСМОДРОМУ, У НАУЧНОМ ЦЕНТРУ, ВЕСТ ЈЕ ПРИМЉЕНА С НАУЧНИКИМ МИРОМ...

ПРОПИСИ СУ ЈАСНИ! 12 ЧАСОВА БЕЗ КОНТАКТА И МАТИЧНИ БРОД СЕ ВРАЋА!

ЗНАМ ДА ЈЕ ТЕШКО ПРЕПУСТИТИ ТЕ ЛУДЕ СУДБИНИ, АЛИ ТРЕБА МИСЛИТИ НА ЦЕО ПРОЈЕКТ!

НА МАРСУ ЈЕ НЕКА ОПАСНОСТ... И НЕ СМЕМО ДОЗВОЛИТИ ЊУМЕНУ ДА ПОКУША ДА МУ СЕ ПРИБЛИЖИ И НАСТРАДА И ОН!

929

К О Н К У Р С

ШКОЛСКА МОДА

У нашем конкурсy „МОДА ЗА ОВУ ШКОЛСКУ ГОДИНУ“ објављеном у броју 923 од 5. септембра ове године, упутили смо позив нашим читаоцима — ученицима да предложe школску одећу. Тачније,

да нам на дописници нацртају црно-белим ученика или ученицу са моделом школске одеће каква би се њима највише допадала и која би била практична.

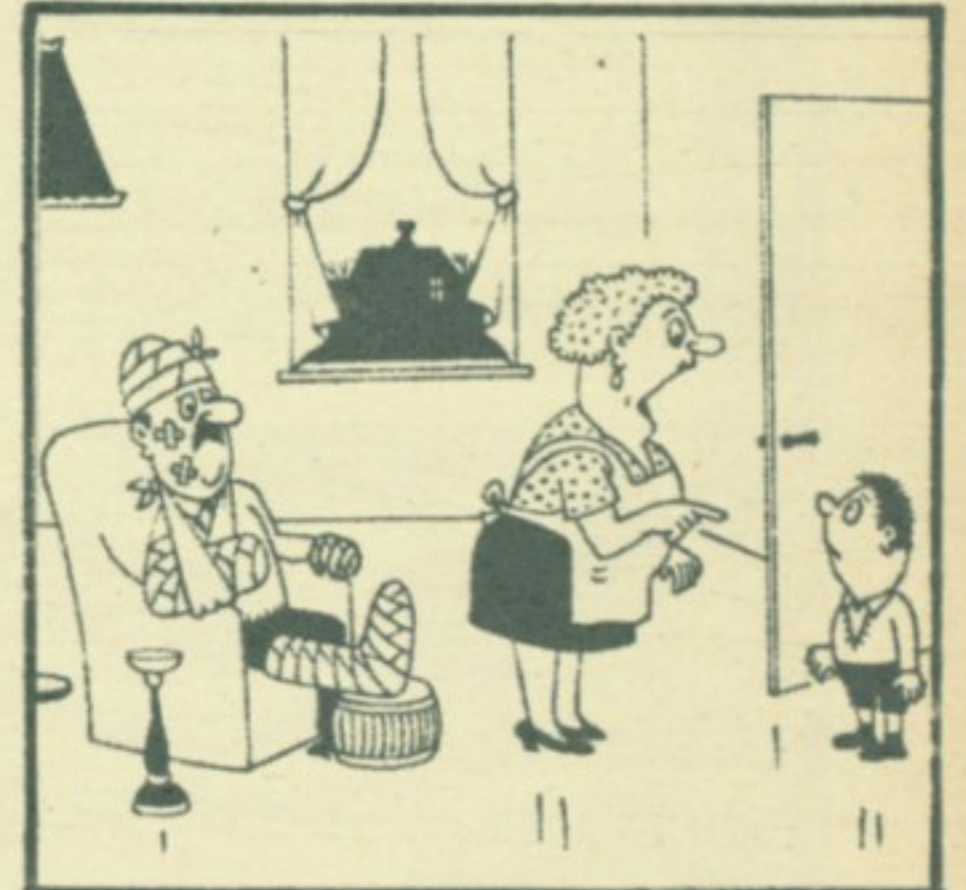
На конкурс је стигло 595 допи-

сница од којих је свака била лепа на свој начин. Између најбољих, жири у саставу: модни креатор Миланка Средановић и два члана наше редакције, изабрао је три најуспелија модела.

* ХУМОР *

БЕЗ РЕЧИ

— Да ли си то ти причао по комшилучу како тата може зачас да нокаутира касапина од преко пута?

— Симпатичан неки свет! Тако нас поздрављају кад год прођемо!

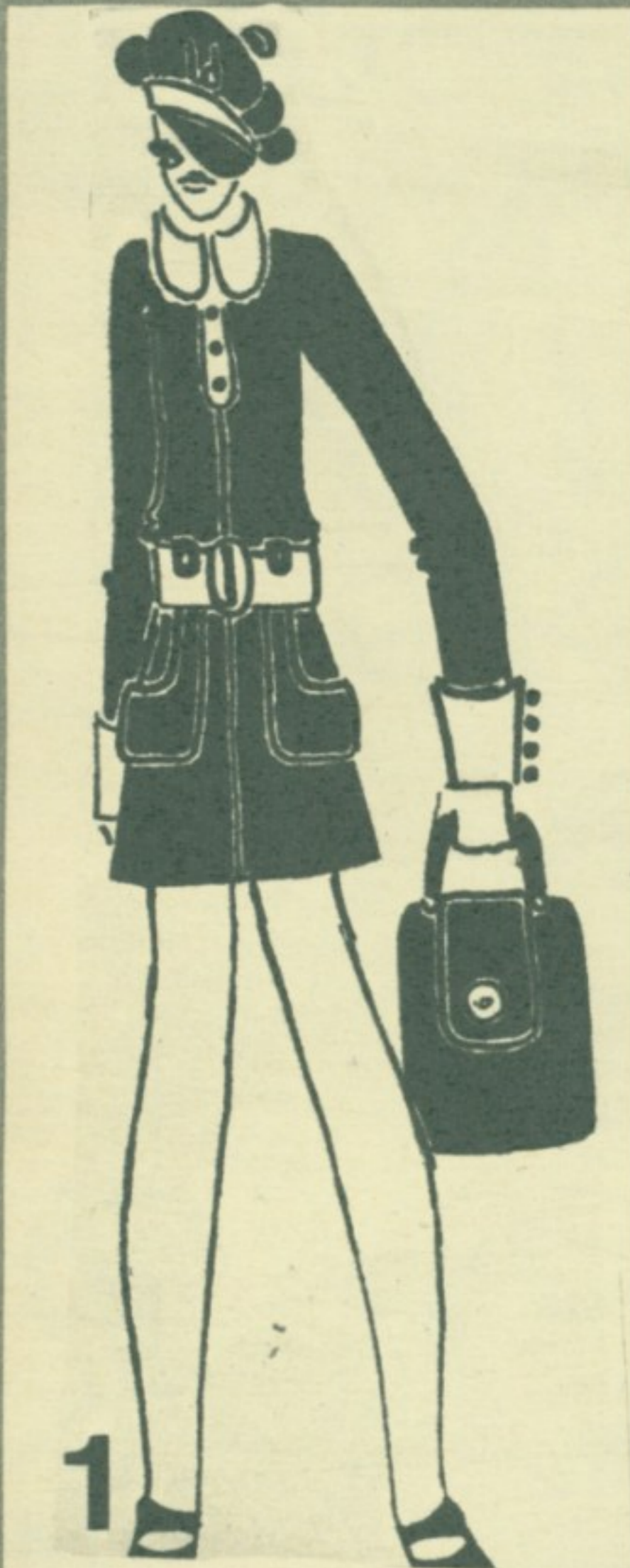

БЕЗ РЕЧИ

ЗА СВАКОГ КО СЕДИ У СЕНЦИ НЕКО РАДИ НА ПРИПЕЦИ

(Суданска пословица)

1

Прву награду ручни часовник добила је ГОРДАНА МАЛЕШЕВИЋ, П. С. Вељка 135, Рума;

2

Другу награду фото-апарат добила је СУЗАНА БУЛАТОВИЋ, ул. Васа Ранковића 2а Титоград и

3

Трећу награду у износу од 2.000 старих динара добила је ЉИЉАНА СЈЕКЛОЋА, Маршала Тита 96 Ловћенац, Бачка.

Жири је такође одлучио да повећа број награда: још шест учесника конкурса добија као утешну награду по једну књигу коју им поклања:

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ „НАРОДНА КЊИГА“, БЕОГРАД, ШАФАРИКОВА 11.

1. ИРСКЕ БАЈКЕ добила је ДРАГОСЛАВА СИМОНОВИЋ, ул. Хајдук Станка 1а Ниш;

2. ЛЕГЕНДЕ О КРАЉЕВИЋУ МАРКУ добио је МИЛАН МРЂА, Прерадовићева 2 Огулин;

Из циклуса „Народне песме“ добили су по једну књигу:

1. ЛИДИЈА ИВАНЧЕВИЋ, Станични блок II Б5 ул. II/IV, Нови Сад;

2. МИЛИЦА ЖАРКОВИЋ, Браће Марића 19, Београд 26, Крњача;

3. МИРЈАНА ГОЈКОВИЋ, Лиман 1, зграда А3, стан 35;

4. ОЛГА ГУДОВИЋ, Фрањо Клуз 4, Београд.

4. Драгослава Симоновић

5. Милан Мрђа

6. Лидија Иванчевић

7. Милица Жарковић

8. Мирјана Гојковић

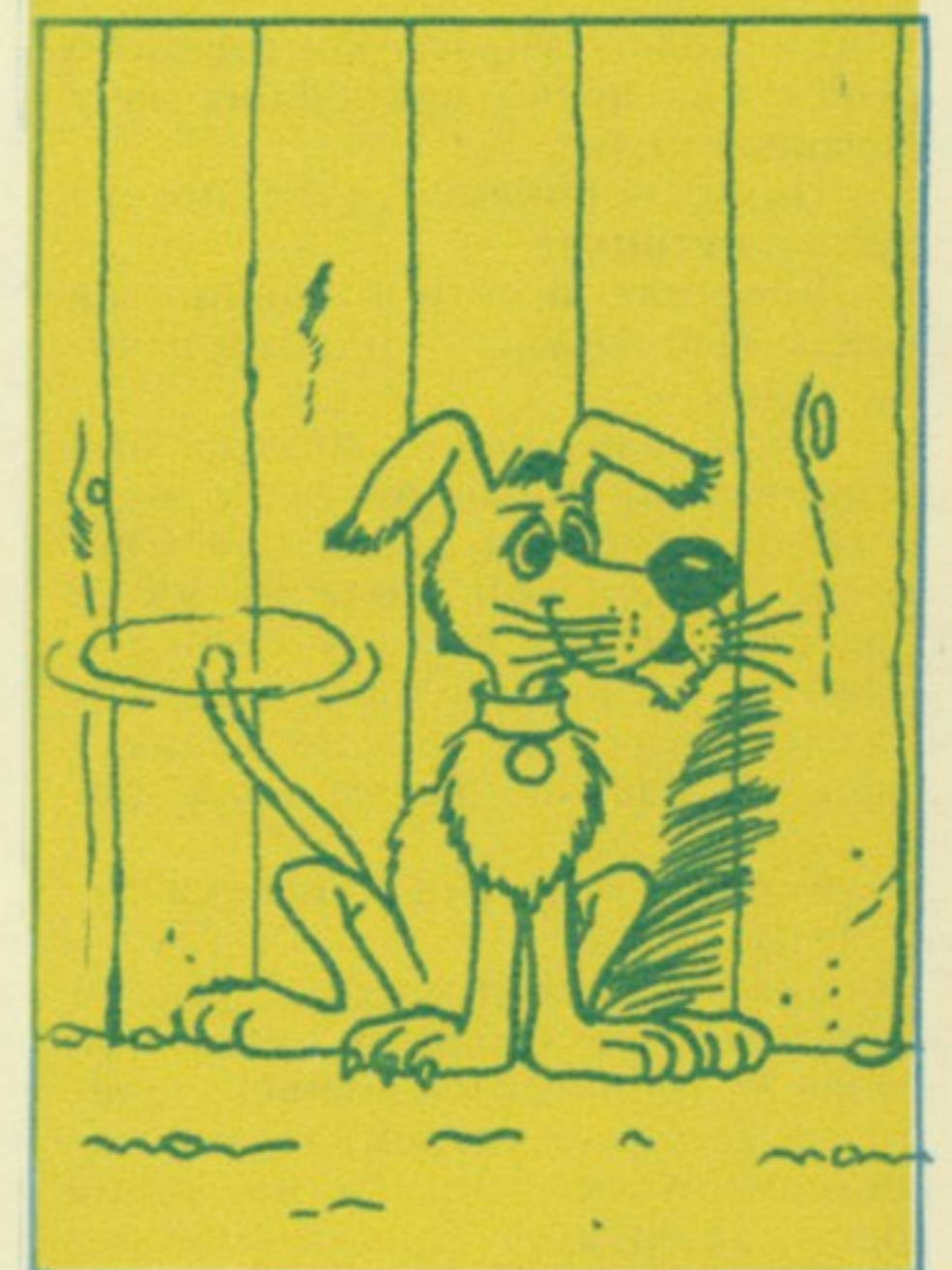
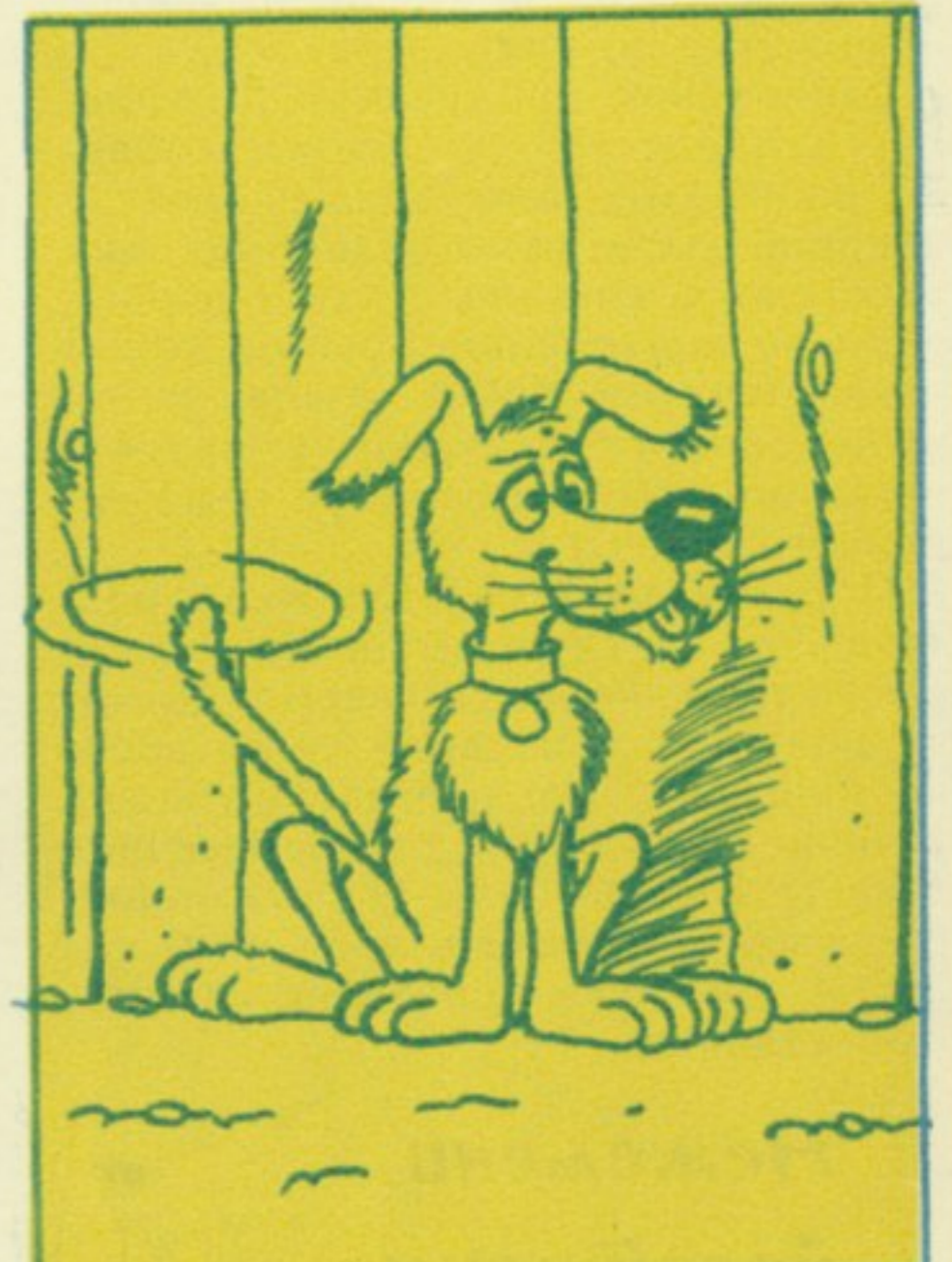
9. Олга Гудовић

КАПЕТАН Кејт

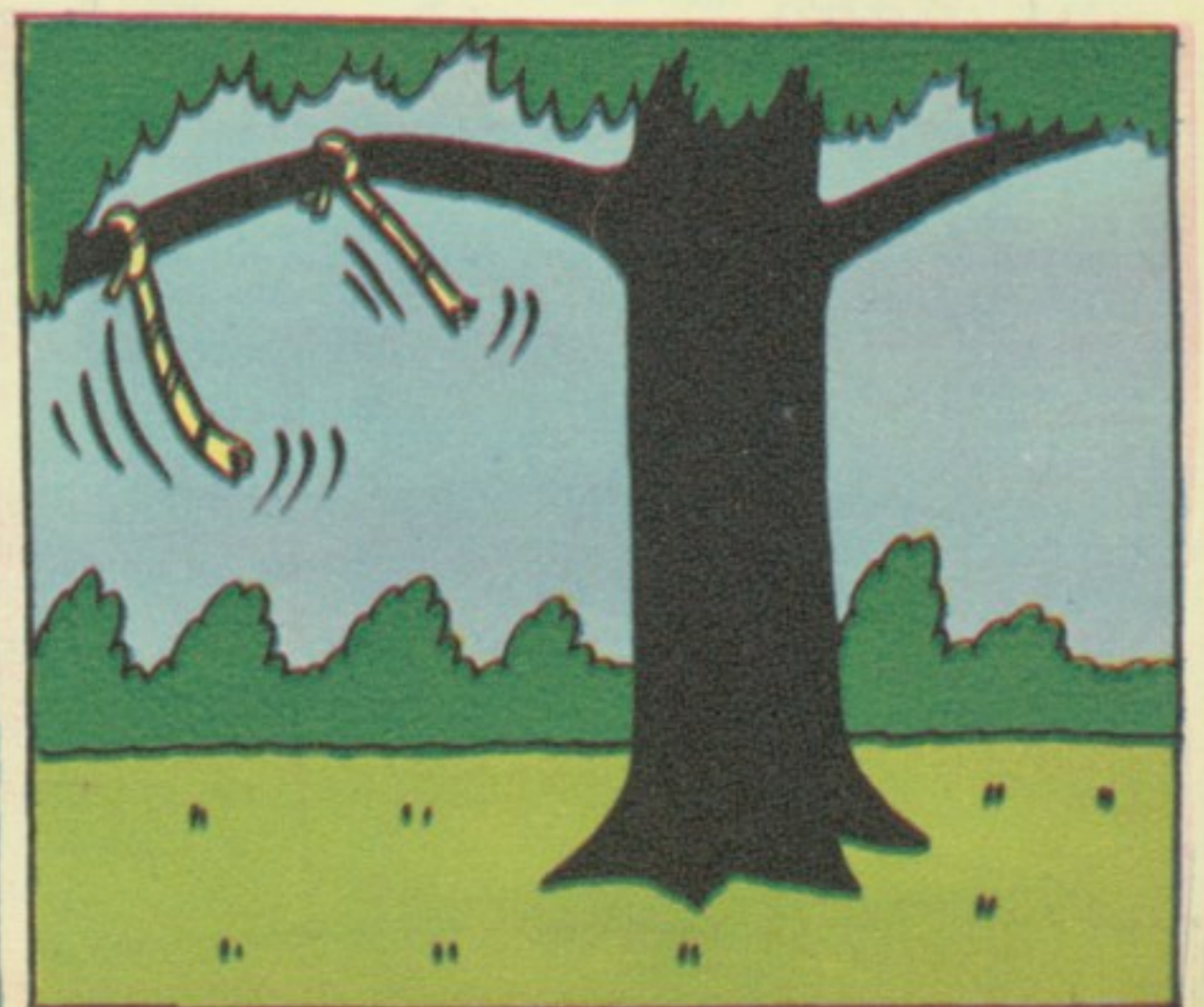
МОЋ ЗАПАЖАЊА

Пера је свом млађем другу Иви насликао куцу. Али слику је видео и мали Мића и затражио је да и њему направи исту. Пера је обећао, али мада се трудио, изгледа да је био уморан па није баш успео да направи потпуно исту. Начинио је 7 разлика. Знате ли које су?

ОДГОВОР:

На другој слици: 1) зенице су односно десна слика је нешто мања слици се мало разликује и 7) копија пас је увикао језычак; 6) потпис на месту 6; 4) рен има мање длака; 5) кануе; 3) има 8 длака у бровима шире; 2) на левој слици виде се

Капетан „Летећег Холањанина“ Пол Кели замишљено је посматрао пилота свемирског брода Цима Хола. Присећао се прастарих Марк Твенових књига о капетанима и пилотима Мисисипија и помислио како је и данас, у доба редовних свемирских линија Земља — остале планете Сунчевог система, значај и однос капетана и пилота остао исти: капетан свемирске лађе одговоран је за летелицу, посаду, путнике, товар итд, али ипак је пилот у ствари господар брода, од почетка до краја лета.

Свемирском броду није потребан други пилот јер ту дужност обавља робот који омогућава пилоту да напорно ради само један час при узлетању и слетању мада, наравно, редовно контролише уређаје током лета. Међутим, робот је ипак робот и без пилота искусног у путовањима по дубоком свемиру нема сигурног летења.

О свему томе је Пол Кели размишљао, не слутећи да ће ускоро имати прилике да се увери у Цимову вредност и потврди своје високо мишљење о пилотима. Путовање је било при крају: од вишемесечног лета са Венере било је остало још свега неких стотинак часова до циља — Месечеве орбиталне свемирске станице.

Нежељени јосејшоци

Цими Хол је управо контролисао уређаје кад преко микрофона зачу капетанов глас:

— Циме, припреми се за посету једног путника!

— Капетане, посете командној кабини су забрањене — одговори кисело Цим.

— Знаш, али овај гњаватор има препоруку ни мање ни више него од самог заменика директора Свемирске службе који моли да му се у сваком погледу изиђе у сусрет...

Цим је могао да одбије, али није имало смисла да увреди великог шефа, па коначно преко воље рече:

— У реду, капетане, али нека буде што краће.

Важни посетилац, судија, ускоро уђе у командну кабину у пратњи капетана и тринаестогодишњег дечака који се одмах устреми према командном пулту. Цим га на време зграби за руку.

— Пустите ме! Тата, кажи му да ме пусти! — завапи деран.

Капетан се брзо умеша:

— Судијо, мислим да би заиста требало да се мали држи за шипку.

— Па... добро. Биле, послушај капетана — рече судија.

— Али, тата...! — узвикну очајно Бил.

— Судијо Шарт, ово је први пилот Цим Хол. Он ће вам показати уређаје — упаде капетан брзо.

— Мило ми је, Холе, — рече судија. — Лепо ми је од вас што хоћете да нас са свиме упознате...

»Сјари свемирски вук«

— Шта бисте у ствари желели да видите, судијо? — упита Цим опрезно.

— Све што је занимљиво. То је због дечака — ово му је прво путовање. Ја сам, иначе, стари свемирски вук — вероватно имам више часова летења од половине посаде — насмеја се задовољно судија, али Цим се и не осмехну.

— Приликом слободног лета нема ништа нарочито да се види — рече он.

— Хоћу да седим у командном седишту — изјави Бил, а Цим се наругуши.

ОБЕСНИ ДЕРАН

★★★★★★

ДОРОТИ ЛЕМБ

КАД ДЕЧАК ИЗ ОБЕСТИ
ПОВУЧЕ РУЧИЦУ ЗА
УБРЗАЊЕ СВЕМИРСКОГ
БРОДА — ДОЂЕ ДО ОЗ-
БИЉНИХ ПОСЛЕДИЦА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— Циме, покажи малом систем командни, па ћемо те оставити да радиш — рече брзо капетан.

— Не мора ништа да ми објашњава. Ја знам све о томе пошто сам млађи ракеташ Аустралије — видите моју значку — испрси се Бил и опет крену према командном пулту.

Цим га зграби и одвуче до пилотског седишта, привеза и повуче једну ручицу.

— Шта то радиш? — упита дечак Цима.

— Искључио сам енергију из команди да бих могао да ти објасним њихов рад — одговори преко воље Цим и поче да објашњава циљ и начин употребе појединих инструмената, дугмета, ручица, скала итд.

— А шта је са метеорима? — упита Бил радознано.

— Ништа. Можда свега један судар на пет стотина хиљада летова.

— А како је кад се нађеш у роју метеора? — упита Бил.

— Радар против судара контролише простор у свим правцима на удаљености од 500 километара. Ако се било какав објект стално креће по истој путањи по којој и свемирски брод, радар аутоматски преноси команду на робота — пилота, а овај пушта да мотори прораде пуном снагом. Наравно, алармно звоно претходно упозори посаду и путнике да се одмах ухвате за нешто чврсто да се не би повредили због наглог убрзања. После неколико секунди — БУМ! — и брод се удаљи хитно са опасне путање — рече Цим.

— То ми звучи сумњиво. Хеј, сад ћу ти показати како је то урадио командант Картрајт из филма „Ловци комета“... — рече деран.

— Не дирај команде! — узвикну Цим.

— Ово није твоја лађа! Мој тата каже...

— Циме! — позва га у том тренутку Капетан и Цим се окрете.

— Судија би желео да чује... — поче капетан, али није успео да заврши. Цим је крајичком ока приметио да се деран машио за ручицу на командном пулту, па се брзо окренуо и викнуо, али га у том тренутку обори нагло убрзање и само је као кроза сан чуо како су мотори заурлали.

Искусан пилот се обично брзо снађе кад се догоди нагли прелаз

из бестежинског стања у велико убрзање, али Цим је уместо да се ухвати за шипку покушао да зграби Била. Зато је пао и треснуо главом у отворен капак на поду контролне кабине. А затим се онесвестио.

Мој син не лаже

Кад је дошао себи, прва помисао му је била: „Мотори!“. Узвикнуо је:

— Искључите моторе! — и појурио према командној табли, повукао ручицу и одмах су поново били у бестежинском стању. Цим се затим окренуо према капетану и, одвезујући Била из пилотског седишта, гурнуо обесно дериште према Келију:

— Капетане, молим вас да ову напаст склоните из командне кабине!

— Пустите ме! Тата, он ме стеже!

— викну Бил.

— Шта све то значи? — упита судија. — Оставите мога сина на миру!

— Ваш красни син укључио је моторе — рече Цим.

— Сине, да ли је то истина? — упита судија Шарт.

— Није, тата. То... био је то метеор — одговори деран.

— Малопре сам му рекао да радар аутоматски ставља моторе у дејство кад открије метеор — узврати Цим. — Мали лаже.

— Бил никад не лаже — рече судија увређено. — Срамота, ви, одрастао човек покушавате да свалите кривицу на једно беспомоћно дете. Да знате да ћу о овоме да извештим надлежне. Хајдемо, сине.

Цим задржа капетана и рече:

— Капетане, желим да се команде фотографишу и утврди чији су отисци на њима и то пре него што овај човек напусти командну кабину. Није био у питању метеор, а то се може лако закључити по томе што се није чуо аларм!

— Али то је управо смешно — узвикну судија. — Није причињена никаква штета.

— Никаква штета? А шта је са сломљеним рукама а можда и вратовима? Да и не говоримо о потрошеном гориву и о ономе које ћемо морати да утрошимо да бисмо се вратили на курс лета. Ви као „свемирски вук“ сигурно знате како је драгоцен гориво кад брод треба да уђе у орбиту Месечеве свемирске станице — ако уопште

ИСКУСАН ПИЛОТ СЕ ОБИЧНО БРЗО СНАЂЕ КАД СЕ ДОГОДИ НАГЛИ ПРЕЛАЗ ИЗ БЕСТЕЖИНСКОГ СТАЊА У ВЕЛИКО УБРЗАЊЕ. АЛИ, ОВОГА ПУТА, ЦИМ ЈЕ БИО БЕСПОМОЋАН...

до ње стигнемо? Можда ћемо морати да изабацимо товар да бисмо спасли брод и путнике, товар који вреди 60.000 долара по килограму! Отисци ће показати комисији од кога да наплати штету.

Слењање усјело

Чим су остали напустили кабину, Цим поче да израчунава колико је горива преостало и којим је путем најкраће до свемирске станице. Међутим, компјутер којим је располагао није био довољан за израчунавање минималног ризика и вероватноће за обављање тог на изглед немогућег задатка, па је зато Цим морао да позове Вајнштајна из Контроле летења у свемирској станици. Међутим, оно што му је математички геније уз помоћ циновског компјутера саопштио као резултат није било нимало утешно: теоријски није било никакве могућности да са расположивим горивом стигну до циља. Међутим, Вајнштајн му је препоручио да не води рачуна о подацима и да помоћу наглог заокрета узме потпуно нов курс, дајући при том велико убрзање које га једино може извући из шкрипца.

— Капетане, наредите путницима да се привезу — рече Цим преко микрофона. — Будите спремни за убрзање. Минус четрнаест минута.

— Добро, Циме — одговори мирно Кели.

Цим је заборавио на компјутер, робота и минималне изгледе и управљајући се једино по својим инстинктима усмерио брод према спољној ивици орбите свемирске станице. Кад је осетио да је правац добро изабран, дао је убрзање.

На време је искључио моторе и, наштавши се ускоро у спољној орбити станице, јавио преко везе:

— Станица? Спреман за слетање.

Признање

умесио казне

Кад је касније на свемирској станици саставно извештај о лету и инциденту, Цим пође у канцеларију шефа pilota са зебњом у срцу. Али, на крају ипак помисли: „Ако се шеф не слаже са начином на који управљам својом командном кабином, поднећу оставку.“

Међутим, шеф pilota дочекао га је љубазно. Цим коначно упита:

— Зар судија Шарт није поднео жалбу против мене?

— А, то тебе мучи — насмеја се шеф pilota. — Јесте, али овде имам извештаје капетана, главног руководиоца мотора и контроле летења. Одлично си пилотирао и нема говора о твојој одговорности.

— Хоћете да кажете да Свемирска служба није интервенисала?

— Јесте, али ја познајем своје pilote и гарантујем за њих. Осим тога, ако будемо допустили да нам балавци вршљају по командним кабинама летелица, боље да одмах дигнемо руке од Свемирске службе. — Решио сам да ти поверим сталну транспортну линију Земља — Месеца. Чињеница да си успео да вратиш брод на потребан курс и слетиш без избацивања скупогеног товара говори најбоље о твојим способностима. Нећеш имати никаквих брига са путницима, а и плата је боља.

— Није ми нарочито стало до великих међународних летова, знате због ђудљивих путника. Овако ћу бити много мирнији, а у Месечеву базу моћи ћу да пребацим и породицу. Ионако се ретко виђам са женом и сином. — рече Цим. — Какво изненађење! А ја сам малопре помислио да напустим службу...

ТУНГА И ЦРНИ ЖАРЕБАЦ

ПРИЈАТЕЉУ НЕ-ТВОРОНОГИ... ПОКИ ЋУ ЗА ТОБОМ... АЛИ... НЕ МОГУ...

КАО ДА ЈЕ РАЗУМЕО ТУНГИ-НЕ РЕЧИ, ЦРНИ ЖАРЕБАЦ СЕ ВРАТИО И СПУСТИО КРАЈ ЊЕГА...

ИЗГЛЕДА ДА ХОЋЕ ДА МУ СЕ ПОПНЕМ НА ЛЕЂА...

КАД СКУПИВШИ ОВУ ОНАГУ, ТУНГА СЕ ПРЕБАЦИО ПРЕКО КОЊА...

КАДА БЕ ЦРНИ ЖАРЕБАЦ ОДНЕТИ ПОЛУМРТВОГ ТУНГУ? ШТА БЕ С ОМАХОМ БИТИ? ДА ЛИ ЈЕ КСАМ ПРЕЖИВЕО ПОНИЖЕЊЕ ЗА КОЈЕ ЈЕ САМ БИО КРИВ?

929

ПОДСЕТНИК

Фото-апарат **КЛИКОМАТ** 100 СФ са: блицлампом, 10 ком. вакуумблиц сијалица, 2 батерије и 1 филмом. Пошто има блиц лампу може да снима и ноћу. „Синефото“, Кнез Михаилова 2, Београд. Цена је 98 Н. Д.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

ЏОН И ЈОКО

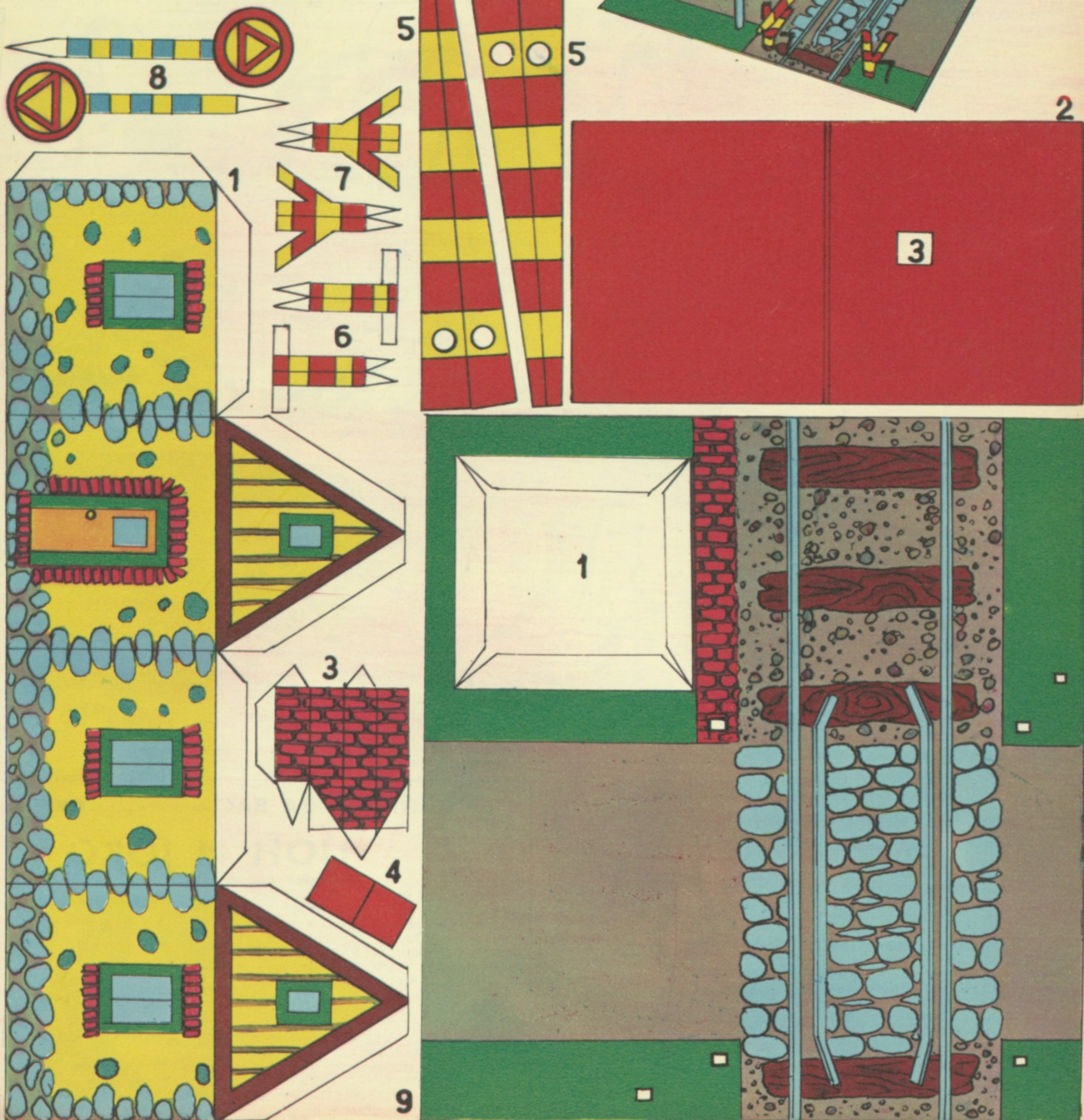
Без обзира на критике са свих страна, Џон Ленон, „философ“ ансамбла „Битлси“ и његова жена Јапанка Јоко Оно не узбуђују се много: сад су снимили плочу — у хотелској соби. Мелодије „Дајте шансу миру“ и „Сети се љубави“ (ову је компоновала лично Јоко Оно) њих двоје су снимили у хотелу „Краљица Елизабета“ у Монреалу, уместо у студију. Међутим, плоча није постала светски хит због тога већ захваљујући првој мелодији коју су компоновали Џон Ленон и његов пријатељ Мак Картни. Издавач је „Југотон“ а цена 10,50 н. д.

ИЗРЕЖИ, ЗАЛЕПИ И САСТАВИ ЖЕЛЕЗНИЧКУ РАМПУ

По жељи читалаца настављамо с објављивањем помоћних објеката за локомотиву коју је „Забавник“ објавио у свом 898. броју.

Све нацртане делове залепи на картон, изрежи и састави као што то приказује слика десно. Необојене површине изрежи и одбаци. Необојене троугласте делове саобраћајних знакова (8) и делова рампе (6, 7) протури кроз њихове отворе на постољу и залепи их с друге стране постоља. Необојене правоугаоне делове држача рампе (6) протури кроз отворе на рампи, пресавиј их, али их немој лепити како би се рампа могла дизати и спуштати.

(Ми-Риз)

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље. Идем у VIII разред основне школе и навијач сам „Црвене звезде“. Мој хоби је сакупљање салвета. Имам 14 година. Марија Манева, ул. Љубен Иванов бр. 18, Штип.

Имам 16 година и желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из Југославије. Хоби ми је скупљање разгледница и слика филмских глумаца. Анђелка Стевановић, Техничка школа (електро-одсек), Младеновац.

Желео бих да се дописујем са читаоцима „Забавника“. Обожавам Сафета Исовића и Ђорђа Марјановића. Навијам за „Партизан“. Љубиша Тодоровић, с. Штрбац код Књажевца.

Нас две другарице из Македоније желимо да се дописујемо с вршњацима широм наше земље. Идем у VIII разред. Хоби нам је скупљање разгледница. Језик дописивања: македонски и српскохрватски. Зорка Цонева, Илинденска бр. 12 Тодорка Тодорова, ул. Браћа Миладинови бб, Винаца-Македонска.

Желела бих да се дописујем са ученицима и ученицама из Југославије. Имам 11 година идем у пети разред. Скупљам салвете и разгледнице. Снежана Маричић, Вукосавићева 27/II, Канарево брдо, Београд.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље и иностранства. Мој хоби је: сакупљање разгледница, салвета а волим и бит музику. Навијам за „Црвену звезду“. Мирјана Мичева, ул. Страшо Пинџур 12, Штип.

Већ одавно купујем „Политикин забавник“ и желео бих да се дописујем с друговима и другарицама широм Југославије. Језик дописивања српскохрватски. Желим да размењујем марке преко писама. Имам 13 година. Дарко Вуковић, Браће Одића 44, Вања Лука, Босна.

Имам 12 година и ученица сам VI разреда Осн. шк. „Сестре Илић“. Скупљам разгледнице и маркице са чоколада. Желим да се дописујем са другарицама из Југославије. Језик дописивања српскохрватски и француски. Весна Марковић, Златиборска 3, Ваљево.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из земље и иностранства. Језик дописивања: руски и српскохрватски. Имам 14 година и похађам VIII разред Основне школе „Иван Горан Ковачић“. Мој хоби је сакупљање разгледница градова, салвета и слика страних глумаца и певача. Мирјана Рисовић, Ивице Давида 234, Вања Лука.

Имам 13 година. Дописивала бих се са друговима и другарицама широм наше земље. Језик дописивања српскохрватски. Хоби ми је сакупљање салвета и разгледница. Надица Миловановић, ул. Поречка 12, Пожаревац.

МУЗИЧКИ ИНСТРУМЕНТИ

Поштована Редакцијо, редовна сам читатељка мог омиљеног листа „Забавника“, па вам се обраћам с једном молбом. Молим вас да у једном од следећих бројева објавите сличице свих музичких инструмената. Потребне су ми, а пошто немам где да их набавим — обраћам се вама, са надом да ћете ми испунити жељу.

Снежана Миленковић, уч. VIII разреда осн. шк. „Бошко Буха“, — Власина Округлица.

Ваша жеља ће се ускоро испунити, читајте „Забавник“ од 7. XI и надамо се да ћете бити задовољни.

АНТИКВАРНИЦА

Драги Забавниче, Интересује ме да ли негде у Београду постоји нека антикварница и где се налази.

Зорана Цветковић, Сарајевска 3, Београд.

Ево адресе једне антикварнице: Српска књижевна задруга, Маршала Тита 19, Београд.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ: РЕШЕЊЕ СА 18. СТР.

Очигледно је да је прави кривац желео да сумња падне на браћу Маги: 1. отворио је боцу вина и оставио три прљаве чаше. 2. оставио је у снегу троструке трагове корака. Међутим, направио је три грешке: По нетакнутој боци вина види се да су чаше донете већ прљаве, друго, снег је густо падао од 3.30 ч до 4.20 ч. Да су трагови корака били утиснути у 3.45 ч, кад је Пјер био нападнут, не би се тако јасно видели. Према томе били су утиснути кад је снег већ престао да пада. Треће, откуд би Турандо знао да је чича Пјероа неко онесвестио, да он то сам није урадио. Пјер је, на пример, могао бити и болестан. Према томе, кривац је Турандо.

* укршћене речи *

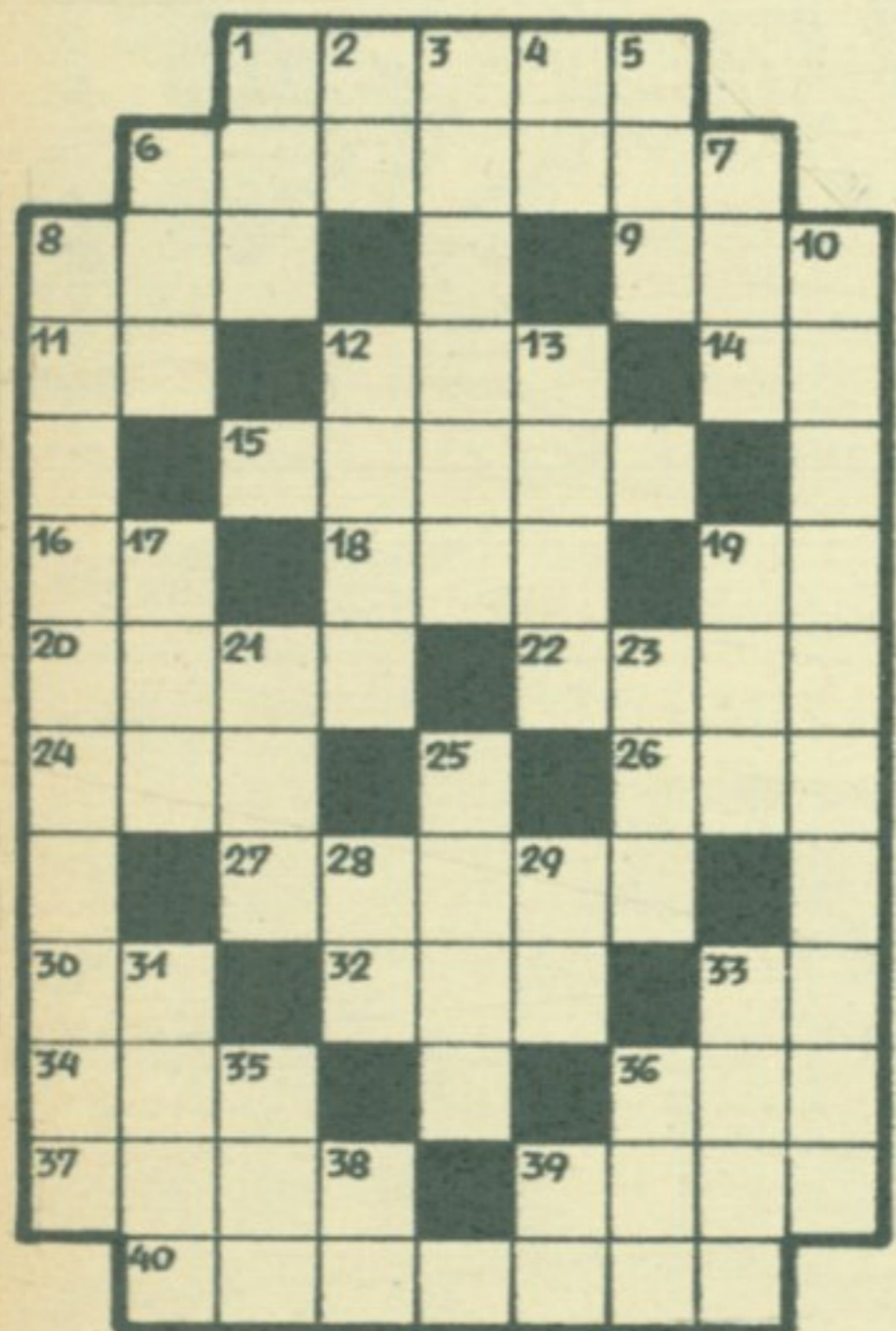
Водоравно: 1) планина у Далмацији, 6) историјска река у Италији, 8) енглески хуманист и државник (Томас), 9) део течности, 11) почетна слова азбуке, 12) река у Црној Гори, 14) музичка нота, 15) вашар, 16) иницијали словеначког књижевника („Мартин Качур“), 18) индус-

тријска област у Западној Европи, 19) хемијски знак за баријум, 20) мање насеље, 22) звер из породице куна, 24) једноцифрен број, 26) реч на и морска животиња, 27) градска четврт, 30) скраћеница за аутономну покрајину, 32) орган чула вида, 33) два слова, 34) енглески филозоф (Џон), 36) мађарски књижевник (Ендре), 37) врста зачина, 39) наш познати песник (Војислав), 40) француски књижевник („Лисјен Левен“).

Усправно: 1) енглески вајар (Хенри), 2) река у Сибиру, 3) држава у Азији, 4) америчка скраћеница за „све у реду“, 5) временски термин, 6) сужањ, 7) јужно воће, 8) главни пут, 10) име и презиме нашег књижевника („Јауци са Змијања“), 12) уже за хватање животиња, 13) месец у години, 17) планина у Србији, 19) змијски цар, 21) обличје, 23) башта, 25) осећање за пристојност, 28) домаћа животиња, 29) грчко слово, 31) мост (лат.), 33) врста службеника у старом Риму, 35) морски сисар, 36) аждаја, 38) хемијски знак за селен, 39) латинска показна заменица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) бор, 4) сеф, 7) наставник, 10) ага, у, 11) ано, 12) нр, 13) сто, 15) ст, 16) тера, 18) лука, 20) Ман, 21) ина, 22) стива, к, 25) Аса, д, 27) крш, т, 29) трс, 31) Јастребац, 34) О. К., 35) лан, 36) ке, 37) тске, 39) слон, 41) ова, 42) она.

Главни и одговорни уредник Никола Лешћ, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Телефони број 688-1-82-1. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22.711.

ДИЖАН У БЕОГРАДУ!

ДА ЛИ ЋЕ СЕ СТАРИ СЛОВЕНИ ДОСЕЛИТИ? НА БАЛКАН?

ВАЖНО ПИТАЊЕ VI ВЕКА!

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

WALT
DISNEY

МИКИ

